

NUMĂR SPECIAL DEDICAT CONCURSULUI

• IO PARLO ITALIANO EU VORBESC ITALIANA •

„IO PARLO ITALIANO

/ EU VORBESC ITALIANA”

este titlul dedicat concursului pe care vi l-am oferit vouă, tinerilor din România, dându-vă șansa, tuturor celor care cunoașteți bine limba italiană, de a participa la un concurs național echivalent cu olimpiada de limbă maternă.

Dragi tineri, acest concurs este un mijloc de a vă etala cunoștințele de limbă, talentul literar și de a vă menține dragostea pentru această limbă frumoasă și muzicală care vă poate stimula imaginația și creativitatea. Pentru unii dintre voi este și o provocare, care trebuie să vă facă mândri de propria identitate, dacă limba italiană vă este limba maternă, fiind și moștenirea pe care voi trebuie să o duceți mai departe.

Aș dori ca acest concurs să trezească interesul a cât mai mulți participanți, pentru că ar fi și o dovadă că avem mulți vorbitori de limbă italiană în țară și nu am greșit când am propus ca acest concurs să fie inclus în Calendarul Concursurilor educative al Ministerului Educației.

Vă îndemn să aveți curaj să ne trimiteți lucrările voastre cât mai inspirate și să ne vedem la evenimentul unde se vor oferi premii celor merituoși, câștigătorilor!

Deputat

IOANA GROSARU

Președinte Asociația
Italienilor din
România – RO.AS.IT.

“IO PARLO ITALIANO

/ EU VORBESC ITALIANA”

è il titolo dedicato al concorso che offriamo a voi, giovani di Romania, dando la possibilità, a tutti i buoni conoscitori della lingua italiana, di partecipare a un concorso nazionale che equivale alle olimpiadi di lingua materna.

Cari giovani, questo concorso è un mezzo per mostrare le vostre conoscenze linguistiche e il vostro talento letterario, e una possibilità per nutrire l'amore verso questa lingua bella e musicale che può sviluppare la vostra immaginazione e creatività. Per alcuni di voi si tratta anche di una sfida che deve rendervi orgogliosi della vostra identità, se l'italiano è la vostra lingua materna, oltre ad

essere l'eredità che spetta a voi portare avanti.

Vorrei che questo concorso risvegli l'interesse di quanti più partecipanti, perché sarebbe una dimostrazione dei numerosi italofoeni presenti nel nostro paese e di come non abbiamo sbagliato proponendo l'inclusione di questo concorso nel Calendario dei Concorsi educativi del Ministero dell'Istruzione.

Vi invito ad avere il coraggio di inviarci i vostri lavori più ispirati e di vederci all'evento in cui saranno premiati i più meritevoli, i vincitori!

Traduzione: **Clara Mitola**

Un concurs dedicat poveștilor voastre

Un concorso dedicato alle vostre storie

OLIVIA SIMION

Traduzione: **Clara Mitola**

În 2019 lua naștere concursul dedicat promovării limbii materne italiene, „IO PARLO ITALIANO / EU VORBESC ITALIANA”, organizat de Asociația Italienilor din România – RO.AS.IT. ca alternativă la o olimpiadă de limbă maternă italiană, ce nu exista încă la momentul respectiv. Aceasta avea să apară abia un an mai târziu, în 2020, când, în sfârșit, eforturile depuse de asociație timp de ani de zile

aveau să dea, timid, roade. După înființarea olimpiadei de maternă, concursul a continuat să fie o alternativă la nivel național pentru olimpiada care, din cauza unor tehnicalități, se oprește la nivel județean, la ea putând participa doar elevii înrolați la profile de limbă maternă italiană. În țară, însă, există nenumărați alți elevi a căror limbă maternă este italiana sau care o vorbesc la nivel de limbă maternă,

Nel 2019 nasceva il concorso dedicato alla promozione della lingua materna italiana, “IO PARLO ITALIANO / EU VORBESC ITALIANA”, organizzato dall'Associazione degli Italiani di Romania – RO.AS.IT. come alternativa alle olimpiadi di lingua materna italiana, all'epoca ancora inesistenti. Queste ultime sarebbero apparse un anno più tardi, nel 2020, quando, finalmente, gli sforzi compiuti negli anni dall'associazione

davano timidamente i loro frutti. Dopo l'istituzione delle olimpiadi per la lingua madre, la competizione ha continuato a essere un'alternativa a livello nazionale alle olimpiadi che, per motivi tecnici, si fermano a livello provinciale, e a cui possono partecipare solo gli alunni iscritti nella sezione di lingua materna italiana. In Romania però sono numerosissimi gli studenti di madrelingua italiana o che parlano l'italiano come

deși nu o studiază ca atare într-o instituție de învățământ. Așadar, concursul „IO PARLO ITALIANO / EU VORBESC ITALIANA” le dă și acestor elevi posibilitatea de a participa la o competiție care să le pună în valoare cunoștințele de italiană, creativitatea, să fie răsplătiți pe măsură pentru ele și să cunoască și alți tineri cu experiențe de viață sau istorii de familie asemănătoare.

Concursul a fost în primul rând unul de eseuri în limba italiană, adresat elevilor din ciclul gimnazial (doar clasele VII și VIII) și liceal din toată țara. În 2019, acesta a avut două etape, una de strângere a eseurilor și o a doua, în care autorii celor mai bune eseuri au participat la Tabăra „Europolis Olimpic”, organizată de RO.AS.IT. la Tulcea, unde a avut loc și faza a II-a, un eseu redactat în cadrul taberei.

Au urmat anii dificili ai pandemiei, în care a existat doar o etapă, iar numărul participanților a scăzut, însă nu am renunțat, am continuat să îl organizăm în fiecare an, iar perseverența a dat roade când, în 2022, concursul a fost inclus pentru prima dată în calendarul oficial al Ministerului Educației, este adevărat, pe lista competițiilor școlare naționale fără finanțare din partea ministerului. De atunci, în fiecare an se află în calendarul Ministerului Educației și ne dorim ca pasul următor, acela al includerii pe lista competițiilor finanțate de minister, să fie făcut într-un viitor cât mai apropiat, ceea ce ne-ar ajuta

să îi dăm o amploare sporită.

Și, vorbind de amploare, în 2024 concursul „IO PARLO ITALIANO / EU VORBESC ITALIANA” s-a bucurat de o participare mai numeroasă ca oricând. Ne dorim ca și în 2025 să genereze un interes cât mai mare, concretizat în cât mai multe eseuri, într-o ediție ce își propune să facă față unei noi provocări, cea a inteligenței artificiale, care facilitează redactarea de texte cu o contribuție minimă ce nu reflectă obligatoriu capacitățile personale ale autorului. Într-adevăr, anul acesta, ca o noutate, concursul cuprinde două etape, una prin care se vor evalua competențele de scriere ale elevilor și o a doua prin care se va aprecia capacitatea de comunicare orală în limba italiană a acestora. Astfel, participanții vor putea dovedi că stăpânesc limba fără echivoc. Ambele etape ale concursului sunt obligatorii, iar neparticiparea la una dintre ele va atrage descalificarea. Cei mai buni dintre participanți vor fi răsplătiți cu premii constând în cărți, reviste, publicarea eseului în revista *Siamo di Nuovo Insieme* sau *Piazza Romana* și chiar cu participarea în Tabăra de Tineret „Europolis - 2026” (pentru elevii peste 17 ani). Așadar, vă invităm să vă valorificați cunoștințele de italiană și așteptăm eseurile voastre în perioada 25 aprilie - 10 octombrie 2025 pe adresa de e-mail ioparlo@roasit.ro. Pentru mai multe detalii despre etapele concursului, teme și cerințe, vă invităm să consultați

lingua materna, sebbene non lo studino a livello istituzionale. Perciò, il concorso “IO PARLO ITALIANO / EU VORBESC ITALIANA” dà agli alunni la possibilità di partecipare a una competizione che valorizza le loro conoscenze di lingua italiana, la loro creatività, in cui sono adeguatamente ricompensati e grazie alla quale possono conoscere altri ragazzi con esperienze di vita o storie familiari simili.

Il concorso è stato innanzitutto di saggi in lingua italiana, rivolto agli alunni ginnasiali (solo VII e VIII classe) e liceali di tutto il paese. Nel 2019 ha avuto due fasi, una per la raccolta dei saggi e una seconda fase, in cui gli autori dei saggi migliori hanno partecipato al Campo “Europolis Olimpic” organizzato dalla RO.AS.IT. a Tulcea, dove si è svolta la fase II, un saggio scritto durante il campo.

Sono seguiti gli anni difficili della pandemia, in cui è esistita una sola tappa e il numero di partecipanti è diminuito, ma non ci siamo arresi, abbiamo continuato a organizzarlo ogni anno e la nostra perseveranza è stata ripagata nel 2022, quando il concorso è stato inserito per la prima volta nel calendario ufficiale del Ministero dell’Istruzione sebbene, è vero, nell’elenco dei concorsi scolastici nazionali senza finanziamenti da parte del ministero. Da allora, ogni anno è stato inserito nel calendario del Ministero

dell’Istruzione e ci auguriamo che il passo successivo, quello dell’inserimento nell’elenco dei concorsi finanziati dal Ministero, sia fatto nel prossimo futuro, cosa che ci aiuterebbe a dargli una portata ancora maggiore.

E, a proposito di dimensioni, nel 2024 il concorso “IO PARLO ITALIANO / EU VORBESC ITALIANA” ha avuto più partecipanti che mai. Ci auguriamo che anche nel 2025 susciti il maggior interesse possibile, concretizzato nel maggior numero di saggi, in un’edizione che vuole rispondere a una nuova sfida, quella dell’intelligenza artificiale, che facilita la stesura di testi con un contributo minimo, che non riflette necessariamente le capacità personali. La novità di quest’anno, infatti, è che il concorso prevede due fasi, la prima in cui saranno valutate le capacità di scrittura degli alunni e la seconda in cui saranno stimate le loro capacità di comunicazione orale in italiano. Così, i partecipanti potranno dimostrare in modo inequivocabile la loro padronanza della lingua. Entrambe le fasi del concorso sono obbligatorie e la mancata partecipazione a una delle due comporterà la squalifica. I migliori partecipanti saranno premiati con libri, riviste, con la pubblicazione del loro saggio sulla rivista *Siamo di Nuovo Insieme* o *Piazza Romana* e perfino con la partecipazione al Campo Giovanile “Europolis - 2026” (per gli alunni di età superiore ai 17 anni). Vi invitiamo perciò a sfruttare al meglio la

Regulamentul pe site-ul www.roasit.ro.

Eseurile înscrise în concurs în 2024 au fost nu doar foarte bune, dar și personale și originale, mulți dintre participanți deschizându-și sufletul în paginile lor despre ce înseamnă să vii în România și să nu știi deloc românește, despre dificultățile adaptării la o nouă viață, la o nouă societate, despre importanța limbii materne italiene pentru ei, dar și despre experiențe personale legate de Italia, despre pasiunile

lor, despre cultura italiană și tradițiile italiene, despre toate acele elemente care fac din Italia o țară atât de ușor de iubit. De aceea, ne-am hotărât să dedicăm o întreagă ediție a ziarului *Piazza Romana* eseurilor premiate, un imbold pentru vechii și potențialii participanți să ne trimită lucrările lor și la ediția din 2025 a concursului „IO PARLO ITALIANO / EU VORBESC ITALIANA”, cea cu numărul VII. Vă invităm, așadar, la o lectură interesantă și plăcută în paginile ce urmează.

vostra conoscenza dell'italiano e aspettiamo i vostri saggi dal 25 aprile al 10 ottobre 2025 all'indirizzo e-mail: ioparlo@roasit.ro. Per maggiori dettagli sulle tappe del concorso, temi e requisiti, vi invitiamo a consultare il Regolamento sul sito www.roasit.ro.

I saggi partecipanti al concorso nel 2024 sono stati non solo molto belli, ma anche personali e originali, e molti dei partecipanti hanno aperto i loro cuori raccontando cosa significhi arrivare in Romania e non conoscere affatto il romeno, parlando della difficoltà di adattarsi a una nuova vita, a una nuova società, dell'importanza della lingua materna italiana

per loro, ma anche delle loro esperienze personali legate all'Italia, delle loro passioni, della cultura e delle tradizioni italiane, di tutto ciò che rende l'Italia un Paese così facile da amare. Per questo, abbiamo deciso di dedicare un'intera edizione del giornale *Piazza Romana* ai saggi premiati, un incoraggiamento rivolto ai vecchi e potenziali partecipanti, perché ci inviino i loro elaborati per l'edizione 2025 del concorso "IO PARLO ITALIANO / EU VORBESC ITALIANA", settima edizione. Vi invitiamo pertanto a immergervi nell'interessante e piacevole lettura delle pagine a seguire.

La storia della mia passione per la musica classica

La storia della mia passione per la musica classica è cominciata molti anni fa, quando ero solo un bambino.

Fin dai primi anni della mia vita, i miei genitori mi hanno fatto ascoltare musica classica per rilassarmi. Non mi ricordo esattamente cosa ascoltassi, ma i miei genitori mi hanno detto che Mozart era il mio preferito. Negli anni successivi, il mio rapporto con la musica classica non è stato tanto "stretto", anche se mi piaceva questo stile di musica, non potevo dire che ne fossi appassionato.

Tutto è cambiato però nel 2020. Una sera, mentre stavo guardando un video in cui si parlava della lingua italiana, è apparso un suggerimento: una canzone che si chiamava "The lonely shepherd" (Il pastore solitario), interpretata da Gheorghe Zamfir, il musicista

romeno tanto famoso e da un altro artista che si chiamava André Rieu. Ero tanto contento ed interessato perché, già dal primo video guardato in cui André Rieu era protagonista, sono stato affascinato.

Lui è un violinista e direttore d'orchestra olandese, di Maastricht. È considerato uno degli artisti più amati del mondo e anche "Il Re del valzer", dovuto al fatto che è diventato noto esattamente trent'anni fa, quando uno dei valzer del suo primo album è diventato virale in molti paesi. Questo valzer si chiama "The Second Waltz" (Il secondo valzer) ed è considerato ancora oggi un inno non-ufficiale dei Paesi Bassi.

Negli anni seguenti, sono diventato molto più interessato alla musica classica. Così, ho cominciato ad andare a più concerti di musica classica,

Povestea pasiunii mele pentru muzica clasică

ALEXANDRU STOICA

cl. a IX-a, Colegiul Național „Mihai Viteazul”,
București, profesor coordonator Daniela Ducu
Traducere Olivia Simion

Povestea pasiunii mele pentru muzica clasică a început cu mulți ani în urmă, când eram doar un copil.

Încă din primii ani de viață, părinții mei îmi puneau muzică clasică pentru a mă relaxa. Nu-mi amintesc exact ce ascultam, dar părinții mi-au spus că Mozart era preferatul meu. În anii următori, relația mea cu muzica clasică nu a fost atât de „strânsă”, chiar dacă mi-a plăcut acest stil muzical, nu aș putea spune că eram pasionat de el.

Însă, totul s-a schimbat în 2020. Într-o seară, în timp ce mă uitam la un videoclip care vorbea despre limba italiană, a apărut o sugestie: o melodie numită „The lonely shepherd”, interpretată de Gheorghe

Zamfir, foarte celebrul muzician român, și de un alt artist pe nume André Rieu. Eram atât de încântat și interesat pentru că, de la primul videoclip pe care l-am vizionat în care André Rieu era protagonist, rămăsesem fascinat.

Este un violonist și dirijor olandez din Maastricht. Este considerat unul dintre cei mai îndrăgiți artiști din lume și totodată „Regele Valsului”, datorită faptului că a devenit cunoscut în urmă cu exact treizeci de ani, când unul dintre valsurile de pe primul său album a devenit viral în multe țări. Acest vals se numește „Al doilea vals” și este considerat și astăzi un imn neoficial al Țărilor de Jos.

ma nella mia mente già sapevo di dover andare ad un concerto del mio artista preferito però questa volta dal vivo.

Ciò è diventato realtà esattamente il 13 maggio 2022. Sono andato a Milano per seguire un concerto meraviglioso, ma anche per visitare questa città impressionante. La combinazione tra la musica, gli scherzi di André Rieu ed il discorso con il pubblico, tutto è stato bellissimo! Per non dire della meravigliosa Milano, che mi è piaciuta tanto! Qui ho visitato il Duomo di Milano, una delle più grandi cattedrali del mondo, la Galleria Vittorio Emanuele II, che mi ha sorpreso con la sua imponente architettura, caratteristica del XIX secolo, il Teatro alla Scala, un simbolo mondiale di eleganza e tradizione operistica, e così via.

Dopo questo concerto, sono ritornato a casa e ho deciso di imparare anch'io a suonare il violino, come il mio idolo. Questa è stata la scelta migliore della mia vita. Già dalle prime lezioni di violino mi è piaciuto moltissimo. Ho imparato e ripassato tanto per suonare questo versatile strumento. Negli anni sono andato anche ad altri concerti di André Rieu, che mi hanno ispirato ed allo stesso tempo sorpreso tanto.

Mentre studiavo il violino, nei primi anni, ho avuto anche qualche spettacolo davanti a un pubblico interessato e questo è stata per me un'esperienza impressionante che mi ha fatto capire di che pasta sono fatto. I concerti più importanti che ho avuto sono stati proprio quest'anno.

La mia professoressa di violino è di nazionalità italiana, ma vive in Romania. Ogni anno lei e il quartetto di cui fa parte hanno una serie di concerti in diverse città italiane. Quest'anno, le città del tour sono state Bologna, Palermo e Roma. Poiché sapevo già parlare abbastanza bene l'italiano, sono stato anch'io invitato ad accompagnarli con il violino in questo tour! L'esperienza è stata magnifica!

Abbiamo suonato tutti insieme le arie classiche italiane

più importanti. Difficilmente riesco a descrivere la reazione del pubblico che ha iniziato a cantare con noi "La donna è mobile" da "Rigoletto" di Giuseppe Verdi. Ovviamente, questa cosa non è successa solo per questa canzone, ma l'aria ha avuto un impatto grande sui cittadini di Bologna. Nella regione di cui Bologna fa parte, Emilia-Roma-

gna, sono nati Giuseppe Verdi, uno dei migliori compositori italiani e anche Luciano Pavarotti, considerato da molti "il miglior tenore di tutti i tempi", che ha impressionato milioni di persone con la sua voce ed il suo talento di tenore!

Attraverso questa esperienza, non sono diventato solo appassionato di musica classica e di suonare il violino, sono diventato anche un promotore della musica classica nell'ambito giovanile.

Non mi pento di nulla di quello che ho fatto al riguardo e sono molto grato a tutti coloro che mi hanno aiutato a realizzare questo mio sogno!

În anii succesivi, am devenit mult mai interesat de muzica clasică. Așa că am început să merg la mai multe concerte de muzică clasică, dar în mintea mea știam deja că trebuie să ajung la un concert al artistului meu preferat, de data aceasta live.

Acest lucru a devenit realitate exact pe 13 mai 2022. Am fost la Milano pentru un

meu. Aceasta a fost cea mai bună decizie din viața mea. Deja de la primele lecții mi-a plăcut foarte mult vioara. Am învățat și am repetat mult pentru a cânta la acest instrument versatil. În următorii ani am fost și la alte concerte ale lui André Rieu, care m-au inspirat și, în același timp, m-au surprins foarte tare.

În timp ce studiam vioara, în primii ani, am avut și câteva spectacole în fața unui public interesat și aceasta a fost o experiență impresionantă pentru mine, care m-a făcut să înțeleg din ce aluat sunt făcut. Cele mai importante concerte pe care le-am avut au fost chiar anul acesta.

Profesoara mea de vioară este italiancă, dar locuiește în România. În fiecare an, ea și cvartetul din care face parte au o serie de concerte în diferite orașe italiene. Anul acesta, orașele turneului au fost Bologna, Palermo și Roma. Pentru că știam deja să vorbesc destul de bine italiană, am fost și eu invitat să-i însoțesc la vioară în acest turneu! Experiența a fost magnifică!

Am cântat împreună cele mai importante arii clasice italiene. Cu greu pot descrie reacția publicului care a început să cânte cu noi „La donna è mobile” din „Rigoletto” lui Giuseppe Verdi. Evident, acest lucru nu s-a întâmplat doar la acest cântec, dar el a avut un mai mare impact asupra locuitorilor din Bologna. În regiunea din care face parte Bologna, Emilia-Romagna, s-au născut Giuseppe Verdi, unul dintre cei mai buni compozitori italieni, dar și Luciano Pavarotti, considerat de mulți „cel mai bun tenor al tuturor timpurilor”, care a impresionat milioane de oameni cu vocea și talentul său.

Datorită acestei experiențe, nu am devenit doar pasionat de muzica clasică și de vioară, am devenit și un promotor al muzicii clasice în rândul tinerilor. Nu regret nimic din ce am făcut în acest sens și sunt foarte recunoscător tuturor celor care m-au ajutat să-mi realizez acest vis!

Un viaggio nelle feste tradizionali italiane

**CARDIELLO
ANNAMARIA**

clasa a XI-a, Liceul Tehnologic
TOMIS, Constanța,
profesor coordonator Angela
Francisca Doicescu
Traducere: Olivia Simion

L'estate scorsa, sono ritornata nel mio paese d'origine, San Pietro al Tanagro. San Pietro al Tanagro è un piccolo paesino del Sud Italia e appartiene alla Provincia di Salerno. A San Pietro ci sono delle feste tradizionali con piatti specifici della regione Campania.

Il 29 giugno sono andata alla festa di "San Pietro e Paolo", che è sempre un vero spettacolo di colori e suoni. Di solito dura due giorni. Nel centro del paese avevano montato un palcoscenico, dove si sono esibiti artisti locali. Sono stata colpita dall'atmosfera vivace: le luci scintillanti, le risate dei bambini e la musica che risuonava dal palcoscenico. Ho guardato tutte le bancarelle arrivate da altri paesi, dove vendevano caramelle sfuse, torroni e altri cibi specifici. Le caramelle sfuse attiravano l'attenzione di tutti, mentre il profumo del torrone appena fatto si diffondeva nell'aria. Poi ho mangiato le salsicce alla griglia e la pizza frita. Mentre mangiavo, ho ascoltato gli artisti esibirsi, cantando canzoni tradizionali e ballando. La gioia della festa era contagiosa, e sentivo un senso di comunità e appartenenza. La serata si è conclusa con fuochi d'artificio che illuminavano il cielo, regalandomi un ricordo indimenticabile di un evento così speciale.

Il 15 agosto si festeggia "Ferragosto", e come per tradizione si mangia in montagna. Mentre il sole sorgeva sopra il Monte Carmelo, l'aria fresca

della montagna ci avvolgeva, promettendo una giornata di divertimento e convivialità. Io e i miei amici ci eravamo organizzati per una gita speciale: avevamo portato con noi un arrosto che avevamo marinato per giorni, insieme a una selezione di contorni freschi e dolci tipici dell'estate. Dopo aver sistemato il nostro tavolo all'aperto, circondato da alberi e panorami mozzafiato, abbiamo acceso il fuoco. La legna scoppiettava e il profumo dell'arrosto che cuoceva si mescolava all'aria pura delle montagne. Tra risate e racconti, ci siamo ritrovati a condividere aneddoti delle feste passate, con le voci che si alzavano tra una canzone e l'altra. Mentre il cibo cuoceva, abbiamo fatto una passeggiata nei dintorni, esplorando sentieri e ammirando la bellezza della natura. Ci siamo fermati a scattare foto, immortalando i momenti di gioia e spensieratezza. Quando finalmente l'arrosto era pronto, ci siamo riuniti attorno al tavolo. Ogni morso era delizioso, e mentre mangiavamo, sentivo la felicità che ci univa. La giornata si è conclusa con un brindisi, elevando i bicchieri verso il cielo, celebrando non solo Ferragosto, ma anche la bellezza dell'amicizia e dell'amore che ci unisce.

Il 27 luglio c'è stata l'ultima festa alla quale sono andata, "Le Notti dei Mulini". Verso le 20:00 si sono aperte le mostre e installazioni artistiche ed è cominciata la musica con il canto

O călătorie printre sărbătorile tradiționale italiene

Vara trecută, m-am întors în orașul meu natal, San Pietro al Tanagro. San Pietro al Tanagro este un mic orașel din sudul Italiei și face parte din provincia Salerno. În San Pietro au loc festivaluri tradiționale cu mâncăruri specifice regiunii Campania.

Pe 29 iunie, am fost la sărbătoarea „San Pietro e Paolo”, o sărbătoare dedicată Sfinților Petru și Pavel, ce este întotdeauna un adevărat spectacol de culori și sunete. De obicei durează două zile. În centrul localității a fost amenajată o scenă pe care au evoluat artiști locali. Am fost impresionată de atmosfera plină de viață: luminile sclipitoare, râsetele copiilor și muzica ce răsună de pe scenă. M-am uitat la toate tarabele sosite din alte localități, unde se vindeau bomboane vrac, *torroni* [N.T.: un fel de nuga] și alte alimente specifice. Bomboanele vrac atrăgeau atenția tuturor, în timp ce mirosul de *torrone* proaspăt făcut plutea

mâncăm la munte. În timp ce soarele răsărea deasupra Muntelui Carmelo, aerul proaspăt de munte ne învăluia, promițând o zi de distracție și convivialitate. Eu și prietenii mei am organizat o ieșire specială: am adus carne de friptură pe care am marinat-o zile întregi, împreună cu o selecție de garnituri proaspete și deserturi tipice verii. După ce ne-am așezat masa afară, înconjurați de copaci și priveliști uluitoare, am aprins focul. Lemnele pocneau și mirosul grătarului se amesteca cu aerul curat de munte. Printre râsete și povești, ne-am trezit împărtășind anecdote ale sărbătorilor trecute, cu vocile înălțându-se printre cântece. În timp ce mâncarea se gătea, am făcut o plimbare prin împrejurimi, explorând poteci și admirând frumusețea naturii. Ne-am oprit pentru a face fotografii, capturând momentele de bucurie și lipsite de griji. Când

în aer. Apoi am mâncat cârnați la grătar și pizza prăjită. În timp ce mâncam, i-am urmărit pe artiști cântând cântece tradiționale și dansând. Bucuria festivalului era contagioasă și mă încerca un sentiment de comunitate și de apartenență. Seara s-a încheiat cu focuri de artificii care luminau cerul, oferindu-mi o amintire de neuitat a unui eveniment atât de special.

Pe 15 august sărbătorim „Ferragosto” și, conform tradiției,

friptura a fost în sfârșit gata, ne-am adunat în jurul mesei. Fiecare îmbucătură a fost delicioasă și, în timp ce mâncam, am simțit fericirea care ne unea. Ziua s-a încheiat cu un toast, ridicând paharele spre cer, sărbătorind nu numai Ferragosto, ci și frumusețea prieteniei și a iubirii care ne unește.

Pe 27 iulie a fost ultima sărbătoare la care am fost, „Noptile morilor”. În jurul orei 20.00, expozițiile și instalațiile

popolare tradizionale. Abbiamo mangiato come primo i cavatelli al ragù bianco, e come secondo il pizzo con la porchetta e una spiga bollita. Ci siamo fatti un giro in mezzo alle bancarelle dove vendevano oggetti artigianali come gioielli, quadri e maglie lavorate a mano. Mentre andavamo verso il palcoscenico, io e i miei amici, abbiamo visto una bancarella un po' strana, e ci siamo avvicinati. Là c'erano dei ragazzi che scattavano foto istantanee con la Polaroid in solo due minuti. Ci siamo fatti scattare delle fotografie e abbiamo continuato il percorso verso il palcoscenico. Verso l'una di notte i cantanti di musica tradizionale sono andati via, e noi abbiamo pensato che la serata era finita, ma dopo 5 minuti è arrivato un DJ che ha continuato la serata con musica per giovani.

Ad un certo punto, mentre ballavamo, dei ragazzi sono saliti sul palco e hanno cominciato a ballare. A questo punto siamo saliti anche noi e ci siamo divertiti fino alla mattina.

Rivivere le tradizioni e la cultura del mio paese d'origine è stato bellissimo perché mi ha permesso di riconnettermi con le mie radici e con la mia identità. Ogni festa, ogni piatto e ogni canzone raccontano una storia, una memoria che mi lega alla mia famiglia e alla mia infanzia. È un modo per onorare la mia eredità e portare avanti usanze che hanno un significato profondo. Inoltre, condividere queste esperienze con amici e familiari crea un senso di comunità e appartenenza. Questi momenti di celebrazione mi riempiono di gioia e mi fanno sentire parte di qualcosa di più grande.

de artă s-au deschis, iar muzica a început cu cântece populare tradiționale. Am mâncat *cavatelli* cu sos *ragù* alb ca prim fel și *pizzo* cu *porchetta* și un porumb fiert ca al doilea fel. Ne-am plimbat printre tarabele care vindeau obiecte de artizanat, cum ar fi bijuterii, picturi și pulovere tricotate manual. În drum spre scenă, eu și prietenii mei am văzut o tarabă puțin ciudată și ne-am apropiat de ea. Erau acolo niște tipuri care făceau fotografii Polaroid instant în doar două minute. Ne-am făcut poze și ne-am continuat drumul spre scenă. În jurul orei 1 noaptea, cântăreții de muzică tradițională au plecat și am crezut că seara s-a terminat, dar după cinci minute a sosit un DJ care a continuat petrecerea cu muzică pentru tineri. La un moment dat,

în timp ce dansam, niște tineri au urcat pe scenă și au început să danseze. Atunci am urcat și noi și ne-am distrat până dimineață.

A retrăi tradițiile și cultura țării mele natale a fost minunat, deoarece mi-a permis să mă reconectez cu rădăcinile și identitatea mea. Fiecare sărbătoare, fiecare fel de mâncare și fiecare cântec spune o poveste, o amintire care mă leagă de familia și de copilăria mea. Este un mod de a-mi onora moștenirea și de a duce mai departe obiceiuri care au o semnificație profundă. În plus, împărtășirea acestor experiențe cu prietenii și familia creează un sentiment de comuniune și apartenență. Astfel de momente de sărbătoare mă umplu de bucurie și mă fac să mă simt parte din ceva mai mare.

Parole e silenzi

"Le parole si parlano, i silenzi si toccano"... Queste sono le sagge parole dello scrittore italiano Fabrizio Caramagna che mi hanno aiutata a superare momenti difficili della vita, come quello del 7 settembre 2021. Cos'è successo? Va bene, ve la dico, ma prima vi racconto un po' la mia vita...

Mio padre è italiano e mia madre è romena, e i miei parenti paterni sono tutti italiani. Fino agli 11 anni ho abitato in Italia. Il primo settembre del 2021, io e i miei genitori ci siamo trasferiti in Romania, a Bucarest. Tutto stava andando bene, la casa in cui ci eravamo spostati era spaziosa, i vicini simpatici e accoglienti, i miei genitori avevano trovato lavoro subito, l'unico problema era che io in una settimana avrei iniziato la scuola e non sapevo una briciola di romeno. Ero molto stressata perché, a differenza di mio padre che lavorava nel campo IT e non doveva conoscere per forza la lingua, per me comunicare a scuola era uno degli aspetti vitali. Nell'ultima settimana di ferie, mia madre ha provato a insegnarmi il romeno, ma non sono riuscita ad impararne troppo. Il primo giorno di scuola era arrivato e io non mi sentivo pronta... ma non ho avuto altra scelta che andarci. Arrivata lì, non conoscevo nessuno e mi sembrava che tutti mi guardassero storto.

Dopo la festività d'inizio dell'anno scolastico sono andata in aula insieme ai miei compagni di classe e all'insegnante, che ha cominciato a fare l'appello.

Dopo venti nomi si sentì:
"Robaldo Claudia!"

Ero io! Dall'emozione, rimasi senza fiato, tremando come una foglia. La docente mi stava guardando direttamente negli occhi, sapeva chi ero. Infine, dissi piano, con un accento italiano:

"Prezentă!", cioè "presente" in romeno.

Almeno quello riuscii a ricordarmi, di tutto ciò che aveva provato a insegnarmi mia madre. Quando stavo pensando che ormai ce l'avevo fatta, ovvero che la professoressa fosse passata al prossimo alunno e che non avrei più dovuto dire niente, la sentii dire:

"Claudia, bine ai venit în clasa noastră! Pentru că ești nou venită, ce zici să te prezinți în fața clasei?"

Non capii tutte le parole che lei mi disse, ma mi resi conto in qualche modo che l'insegnante voleva farmi parlare di fronte alla classe e non sapevo come agire... non ce la facevo a presentarmi in romeno! Siccome lei insisteva, mi alzai, andai vicino alla lavagna e guardai i miei compagni. Tutti... Tanti!... Spaventata, ho detto, in un misto di romeno e italiano:

Cuvinte și tăceri

CLAUDIA ROBALDO
cl. a VIII-a, Liceul Teoretic
„Dante Alighieri”, București,
profesor coordonator
Răzvan Constantin Staicu
Traducere Olivia Simion

„Cuvintele se spun, tăcerile se ating”... Acestea sunt cuvintele înțelepte ale scriitorului italian Fabrizio Caramagna care m-au ajutat să depășesc momentele grele din viață, ca cel din 7 septembrie 2021. Ce s-a întâmplat? Bine, vă spun, dar mai întâi vă povestesc puțin despre viața mea...

Tatăl meu este italian și mama mea este româncă, iar rudele mele paterne sunt toate italiene. Până la 11 ani am locuit în Italia. Pe 1 septembrie 2021, eu și părinții mei ne-am mutat în România, la București. Totul mergea bine, casa în care ne-am mutat era spațioasă, vecinii erau prietenoși și primitivi, părinții mei își găsiseră de lucru imediat, singura problemă era că eu trebuia să încep școala într-o săptămână și nu știam pic de română. Eram foarte stresată pentru că, spre deosebire de tatăl meu care lucra în domeniul IT și nu trebuia neapărat să cunoască limba, pentru mine

comunicarea la școală era un aspect vital. În ultima săptămână de vacanță, mama a încercat să mă învețe română, dar nu am reușit să rețin prea multe.

A sosit prima zi de școală și eu nu mă simțeam pregătită... dar nu aveam altă variantă decât să mă duc. Când am ajuns acolo, nu știam pe nimeni și părea că toată lumea se uita la mine ciudat. După festivitatea de început de an, am mers în clasă împreună cu colegii mei și cu profesoara, care a început să facă prezența.

După douăzeci de nume, am auzit:

„Robaldo Claudia!”

Eram eu! De emoție, am rămas fără suflare, tremurând ca o frunză. Profesoara se uita direct în ochii mei, știa cine sunt. În cele din urmă, am spus încet, cu un accent italian:

„Prezentă!”, în română.

Măcar atât îmi aminteam din

“Mă numesc Robaldo Claudia e ho unsprezece anni!”

Mi accorsi che non aveva senso quello che avevo appena detto, quindi i miei occhi cominciarono a lacrimare e all'istante scoppiarono le risate dei miei compagni, tranne una ragazza, Maria, che mi guardò fisso e mi sorrise. Io purtroppo, essendo troppo emozionata, non ho dato importanza al suo gesto e scappai fuori dall'aula piagnucolando. Si vedeva che la ragazza mi era corsa dietro perché, quando mi sedetti sulle scale, venne vicino a me. Ero confusa... perché voleva stare con me?

Dopo due minuti di silenzio mi disse:

“Ti capisco, sta' tranquilla, se hai bisogno di qualcosa fammelo sapere!”

Sì, proprio queste sono state le sue parole... parlava italiano! Un attimo dopo, aggiunse:

“Anch'io mi sono trovata nei tuoi panni cinque anni fa quando

mi sono trasferita dall'Italia! Non sapevo il romeno per niente e la maestra mi ha chiesto di presentarmi... ho avuto esattamente la tua stessa reazione.”

“Quindi sei italiana?”, le domandai.

“Beh, non proprio, faccio parte di una famiglia mista della minoranza italiana di Romania. Mia madre è italiana mentre mio padre è romeno”.

L'ora dopo la trascorremmo sulle scale della scuola. Ci raccontammo storie e ricordi sulle nostre famiglie, sull'Italia e l'italiano.

Sebbene l'esperienza del primo giorno di scuola non sia stata fantastica, mi sono accorta che senza, e soprattutto senza la lingua italiana, non avrei avuto un'amici-zia preziosa come quella che c'è tuttora tra me e Maria. Il 7 settembre 2021, grazie alla mia amica italiana, ho capito che “le parole si parlano, i silenzi si toccano”.

ce încercase mama să mă învețe. Când mă gândeam că am trecut cu bine și am reușit, deci că profesoara a trecut la următorul elev și că nu va mai trebui să spun nimic, am auzit-o zicând:

“Claudia, bine ai venit în clasa noastră! Pentru că ești nou venită, ce zici să te prezinți în fața clasei?”

Nu am înțeles toate cuvintele pe care mi le-a spus, dar mi-am dat seama că voia să vorbesc în fața clasei și nu știam cum să reacționez... nu aș fi reușit să mă prezint în română! Dar, pentru că a insistat, m-am ridicat, m-am dus la tablă și m-am uitat la colegii mei. Toți... Mulți!... Speriată, am spus, într-un amestec de română și italiană:

“Mă numesc Robaldo Claudia e ho unsprezece anni!”

Mi-am dat seama că ceea ce tocmai spusesem nu avea sens, apoi ochii mei au început să lăcrimeze și instantaneu a izbucnit râsul colegilor mei, cu excepția unei fete, Maria, care s-a uitat fix la mine și mi-a zâmbit. Din păcate, fiind prea emoționată, nu am dat importanță gestului ei și am fugit din clasă plângând. Pesemne fata alergase după mine pentru că, după ce m-am așezat pe scări, s-a apropiat de mine. Eram confuză... de ce voia să stea cu mine?

După două minute de tăcere, mi-a spus:

“Ti capisco, sta' tranquilla, se hai bisogno di qualcosa fammelo sapere!” („Te înțeleg, stai liniștită, dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă!”)

Da, exact acestea au fost cuvintele ei... vorbea italiană! O clipă mai târziu, a adăugat:

„Și eu m-am aflat în postura ta, acum cinci ani când m-am mutat din Italia! Nu știam deloc română și profesoara m-a rugat să mă prezint... Am avut exact aceeași reacție ca și tine.”

„Deci ești italiancă?”, am întrebat-o.

„Ei bine, nu chiar, fac parte dintr-o familie mixtă din România. Mama este italiană, în timp ce tatăl meu este român”.

Următoarea oră am petrecut-o pe scările școlii. Ne-am spus una alteia povești și amintiri despre familiile noastre, Italia și limba italiană.

Deși experiența mea în prima zi de școală nu a fost una grozavă, mi-am dat seama că fără ea, dar mai ales fără limba italiană, nu aș fi avut o prietenie atât de prețioasă ca cea care există încă între mine și Maria. Pe 7 septembrie 2021, mulțumită prietenei mele italiene, am înțeles de ce „cuvintele se spun, tăcerile se ating”.

Cos'è l'italiano per me

EMMA CIOFU
clasa a XII-a, Palatul Copiilor, Iași,
profesor coordonator Irina Dabija
Traducere Olivia Simion

C'è una battuta nella serie televisiva „Modern Family” che mi ha sempre colpito profondamente. Il personaggio di Gloria, una donna colombiana che vive negli Stati Uniti, in un momento di frustrazione esclama: „Non sapete quanto sono intelligente in spagnolo!” Questa frase racchiude tutta la sua frustrazione nel non riuscire a esprimere appieno la sua intelligenza e il suo spirito a causa delle barriere linguistiche.

Quando Gloria dice: „Sai quanto è frustrante dover tradurre tutto nella mia testa prima di dirlo? Dovresti provarci!”, riesco a sentire, parola per parola, il suo disagio, perché lo vivo quotidianamente.

Gloria è consapevole di come il suo accento e il suo modo di esprimersi la facciano percepire in modo diverso, eppure non rinuncia al suo orgoglio per la propria lingua e cultura. In queste sue parole, mi rispecchio

Ce înseamnă italiana pentru mine?

Există o replică în serialul TV „Modern Family” care m-a impresionat mereu foarte tare. Personajul Gloria, o columbiană care locuiește în Statele Unite, într-un moment de frustrare, exclamă: „Nu știi cât de inteligentă sunt în spaniolă!”. Această propoziție cuprinde toată frustrarea ei de a nu-și putea exprima pe deplin inteligența și prezența de spirit din cauza barierelor lingvistice. Când Gloria spune: „Știi cât de frustrant este să trebuiască să-mi traduc totul în cap înainte de a spune ceva? Ar trebui să încerci!”, pot simți, cuvânt cu cuvânt, disconfortul ei, pentru că îl trăiesc în fiecare zi.

Gloria este conștientă de modul în care accentul și felul ei de a vorbi o fac să fie percepută diferit, dar nu renunță la mândria ei pentru limba și cultura proprie. Mă identific total cu aceste

cuvinte ale sale pentru că ele spun și povestea mea.

Când am ajuns în România, acum patru ani, aveam doar elementele de bază pentru a mă prezenta. Primele chicoteli la accentul meu italian și comentariile făcute pe la spate, pe care nu le puteam înțelege, m-au făcut imediat să îmi dau seama cât de greu avea să îmi fie să mă integrez într-un mediu nou. Oricine nu a avut vreodată această experiență nu poate înțelege durerea pe care o simți când vrei să spui ceva, dar preferi tăcerea de teamă să nu faci o impresie proastă.

Este frustrant când nu poți răspunde la o glumă pentru că, tradusă din limba ta maternă, își pierde sensul și farmecul. Nu poți fi tu însuși, pentru că fiecare cuvânt devine un obstacol. În fiecare zi, mă simt ca Gloria, sfâșiată între

totalmente, perché raccontano anche la mia storia.

Quando sono arrivata în România, ormai quattro anni fa, avevo appena le basi per presentarmi. Le prime risatine per il mio accento italiano e i commenti detti alle mie spalle, che non riuscivo a comprendere, mi fecero subito capire quanto sarebbe stato difficile integrarmi în un ambiente nuovo. Chi non ha mai vissuto questa esperienza, non può comprendere il dolore che si prova nel voler dire qualcosa, ma nel preferire il silenzio per la paura di fare brutta figura.

È frustrante non poter replicare a una battuta perché, tradotta dalla tua lingua materna, perde il suo significato e la sua simpatia. Non puoi essere te stesso, perché ogni parola diventa un ostacolo. Ogni giorno, mi sento come Gloria, combattuta tra due mondi linguistici: uno în cui sono libera di esprimermi, l'altro în cui sono costretta al silenzio.

În questo contesto, mi sento di avere due personalități distinte. Una è italiana, l'altra romena. Quando parlo în italiano, sono sicura di me, socievole, espansiva. Posso esprimere liberamente i miei pensieri, affrontare argomenti complessi con le parole giuste, e mostrare il lato più autentico di me stessa. În italiano, sono quella persona divertente e simpatica che però riesce a toccare temi delicati con la giusta dose di profondità.

Quando parlo în romeno, invece, divento timida e insicura. Preferisco restare în disparte piuttosto che rischiare di essere corectă în modo sgarbato per la mia pronunția. Ho paura di esprimere la mia opinione, sapendo che potrei bloccarmi a metà discorso o che potrebbe mancarmi una parola essenziale per completare il mio pensiero. În queste situazioni, la mia opinione perde valore, perché tutti sappiamo che una tesi non sostenuta da argomenti solidi e ben esposti non sarà mai considerata vincente.

Quando incontro alți italiani, mi sento immediatamente a casa. C'è un sollievo indescrivibile nel sapere che posso parlare con qualcuno che mi capisce al cento per cento, che afferra i riferimenti alle serie televisive o ai libri che cito, e che conosce i

modi di dire che esistono solo în Italia. È per questo che ho deciso di partecipare alle Olimpiadi di Italiano qui în România. Non fraintendetemi: la vittoria è stata importante, e l'ho apprezzata molto. Ma la vera vittoria, per me, è stata incontrare persone che condividono la mia stessa passione per la lingua italiana, persone che oggi fanno parte della mia quotidianità e che mi regalano sorrisi ogni giorno.

Partecipare a questo concorso è stato emozionante, ma ancora più emozionante è stato scoprire di non essere sola. Scoprire che i mille disagi, le mille paranoie legate al modo di esprimersi, alla paura di non essere compresi o di non adattarsi mai del tutto alla vita în România, non perseguitano solo me.

Per me, l'Italia sarà sempre casa. I nostri dialetti, il nostro modo di esprimerci gesticolando, fanno parte di chi sono. Tuttavia, una casa non esiste senza le persone che ami, e al momento tutte queste persone sono qui, în România. Il mio più grande sogno? Portare tutte le meravigliose persone che ho conosciuto în România în Italia, finalmente a casa con me.

Ma la vita raramente va secondo i piani. Per un motivo o per l'altro, ci ritroviamo în un paese sconosciuto, lontano dal nostro luogo del cuore, a parlare una lingua che a volte non comprendiamo del tutto, e a pensare în un'altra lingua. Ci troviamo a dover sorridere a battute che non capiamo o a dover rimanere în silenzio perché parlare ci metterebbe a disagio. E în questi momenti, la lingua italiana diventa il nostro rifugio, il legame indissolubile con le nostre radici, l'essenza di chi siamo veramente.

La libertà di espressione è tutto: è il diritto che ha permesso alla società di evolversi fino a diventare quella che conosciamo oggi, il principio su cui si basa la democrazia stessa. Tuttavia, pochi sanno apprezzare il privilegio di esprimersi liberamente nella propria lingua, senza dover sperare, incrociando le dita, che ogni parola sia stata detta correttamente.

Quindi, se mi chiedete cosa rappresenti per me la lingua italiana, la mia lingua madre, la risposta è semplice: libertà.

două lumi lingvistice: una în care sunt liberă să mă exprim, cealaltă în care sunt forțată la tăcere.

În acest context, simt că am două personalități distincte. Una este italiană, cealaltă română. Când vorbesc în italiană, sunt încrezătoare, sociabilă, deschisă. Îmi pot exprima liber gândurile, pot aborda subiecte complexe cu cuvintele potrivite și pot arăta cea mai autentică latură a mea. În italiană, sunt acea persoană amuzantă și simpatcă, dar care reușește să atingă subiecte delicate cu doza potrivită de profunzime.

Când vorbesc românește, însă, devin timidă și nesigură. Prefer să stau deoparte decât să risc să fiu corectată grosolan pentru pronunția mea. Mi-e teamă să-

mi exprim părerea, știind că s-ar putea să mă blochez la mijlocul discursului sau că s-ar putea să-mi lipsească un cuvânt esențial pentru a-mi completa gândul. În aceste situații, părerea mea își pierde din valoare, pentru că știm cu toții că o teză nesustănută de argumente solide și bine expuse nu va fi niciodată considerată câștigătoare.

Când întâlnesc alți italieni, mă simt imediat ca acasă. Este o ușurare de nedescris să știu că pot vorbi cu cineva care mă înțelege sută la sută, care prinde referirile la serialele sau cărțile pe care le citez și care cunoaște expresiile specifice doar Italiei. De aceea am decis să particip la Olimpiada de Limbă Italiană aici, în România. Nu mă înțelegeți greșit: victoria a fost importantă și am apreciat-o foarte mult, dar adevăratul câștig, pentru mine, a fost întâlnirea cu oameni care împărtășesc aceeași pasiune a mea pentru limba italiană, oameni care acum fac parte din viața mea cotidiană și care îmi oferă zâmbete în fiecare zi.

Participarea la acest concurs

a fost interesantă, dar și mai emoționantă a fost să aflu că nu sunt singură. Să descopăr că miile de disconforturi, miile de paranoie legate de modul de a se exprima, de teama de a nu fi înțeles sau de a nu se adapta niciodată pe deplin la viața din România, nu mă bântuie doar pe mine.

Pentru mine, Italia va fi mereu acasă. Dialectele noastre, modul nostru de a ne exprima prin gesturi fac parte din ceea ce sunt eu. Totuși, o casă nu există fără oamenii pe care îi iubești, iar în acest moment toți acești oameni sunt aici, în România. Cel mai mare vis al meu? Să duc toți oamenii minunați pe care i-am întâlnit în România în Italia, în sfârșit acasă cu mine.

Dar viața rareori merge conform planului. Dintr-un motiv sau altul, ne aflăm într-o țară necunoscută, departe de locul nostru preferat, vorbind o limbă pe care uneori nu o înțelegem pe deplin și gândind într-o alta. Ne găsim în situația de a zâmbi la glume pe care nu le înțelegem sau de a rămâne tăcuți pentru că vorbirea ne-ar provoca disconfort. Și în aceste momente, limba italiană devine refugiul nostru, legătura de neîntrerupt cu rădăcinile noastre, esența a ceea ce suntem cu adevărat.

Libertatea de exprimare este totul: este dreptul care a permis societății să evolueze până la a deveni societatea pe care o cunoaștem astăzi, principiul pe care se bazează însăși democrația. Cu toate acestea, puțini oameni apreciază privilegiul de a se exprima liber în propria limbă, fără a trebui să spere, cu degetele încrucișate, că fiecare cuvânt a fost spus corect.

Așadar, dacă mă întrebați ce reprezintă pentru mine limba italiană, limba mea maternă, răspunsul este simplu: libertate.

La „Dolce Vita” è un concetto che incarna il cuore della cultura italiana, un modo di vivere che esalta la bellezza delle piccole cose e il valore della lentezza in un mondo spesso frenetico. Questa filosofia di vita si manifesta nel piacere di assaporare il momento presente, nell’arte di godere delle cose semplici e nell’importanza che si attribuisce alle relazioni, alla convivialità e alla natura. In Italia, vivere la „Dolce Vita” significa apprezzare il tempo come risorsa preziosa, non da consumare frettolosamente ma da vivere con intensità e gratitudine.

La cultura italiana promuove infatti una relazione con il tempo che è unica: si rallenta per un buon pranzo in famiglia,

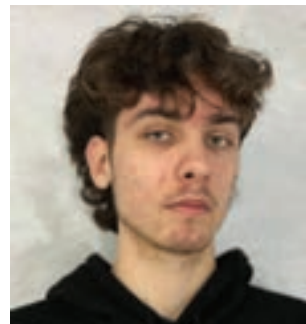
e respiro, e che ogni momento, ogni incontro e ogni gesto possono avere un significato profondo. Questa filosofia si riflette anche nel modo in cui gli italiani concepiscono il lavoro e il tempo libero. Sebbene ci sia una grande dedizione alla qualità e alla precisione in ogni mestiere, vi è anche una chiara distinzione tra il lavoro e il tempo per sé stessi. Questo equilibrio consente di preservare l’energia e la serenità, di tornare sempre a se stessi e di dare il giusto valore al riposo e alla famiglia. Nella „Dolce Vita” c’è il rifiuto dell’eccesso di frenesia e del sacrificio costante, che talvolta diventano dominanti in altre culture, perché l’obiettivo non è solo “fare” ma “vivere” pienamente.

per una passeggiata serale, per un caffè con un amico. C’è una consapevolezza che vivere davvero richiede spazio

L’importanza della natura è un altro pilastro della „Dolce Vita”. Paesaggi mozzafiato, dal mare alle montagne, città

LA DOLCE VITA

**NICOLAS PAUL
DRĂGHICI**

cl. a XI-a, Colegiul Economic
„Dimitrie Cantemir”, Suceava,
profesor coordonator
Irina Natalia Daniela Maxim
Traducere Olivia Simion

„La Dolce Vita” este un concept care întruchipează esența culturii italiene, un mod de viață care exaltă frumusețea lucrurilor mărunte și valoarea lentorii într-o lume adesea frenetică. Această filosofie de viață se manifestă în plăcerea de a savura momentul prezent, în arta de a te bucura de lucruri simple și în importanța acordată relațiilor, convivialității și naturii. În Italia, a trăi „La Dolce Vita” înseamnă a aprecia timpul ca pe o resursă prețioasă, nu de consumat în grabă, ci de trăit cu intensitate și recunoștință.

De fapt, cultura italiană promovează o relație unică cu timpul: încetăm pentru un prânz bun în familie, pentru o plimbare de seară, pentru o cafea cu un prieten. Există conștientizarea că trăirea cu adevărat necesită spațiu și respirație și că fiecare moment, fiecare întâlnire și fiecare gest pot avea un sens profund. Această filosofie se reflectă și în modul în care italienii concep munca și timpul liber. Deși există o mare dedicare pentru calitate și precizie în fiecare meserie, există, de asemenea, o distincție clară între muncă și timpul pentru sine. Un astfel de echilibru îți permite să păstrezi energia și seninătatea, să te întorci mereu la tine și să dai valoarea potrivită odihnei și familiei. În „La Dolce Vita” există o respingere a freneziei excesive și a sacrificiului constant, care

uneori devin dominante în alte culturi, pentru că scopul nu este doar „a face”, ci „a trăi” din plin.

Importanța naturii este un alt pilon al „Dolce Vita”. Peisaje uluitoare, de la mare la munte, orașe istorice și sate mici în care frumusețea este pretutindeni ne amintesc că legătura cu mediul înconjurător este fundamentală. Italienii au o tradiție îndelungată de respect pentru pământ, iar contactul cu natura este adesea văzut ca o sursă de echilibru și pace. „Dolce Vita” se manifestă și în aceasta: plăcerea de a petrece timp în aer liber, de a experimenta ritmurile anotimpurilor, de a degusta produse locale și de a simți o legătură directă cu teritoriul.

Mâncarea joacă, de asemenea, un rol central în această filosofie. Nu este doar hrană, ci un ritual și o experiență a conexiunii umane. Mesele sunt momente de uniune, în care găsim timp să stăm împreună, să discutăm, să zâmbim și să sărbătorim. Pregătirea alimentelor cu grijă, alegerea ingredientelor proaspete și de sezon este o practică ce reflectă dragostea pentru calitate și respectul față de ceea ce se consumă. Fiecare regiune are propriile tradiții și arome culinare, iar fiecare fel de mâncare spune o poveste, un fragment de cultură și identitate. „La Dolce Vita” este și plăcerea unei vieți sociale

storiche e piccoli borghi in cui la bellezza si manifesta ovunque, ricordano che la connessione con l'ambiente è fondamentale. Gli italiani hanno una lunga tradizione di rispetto per la terra, e spesso il contatto con la natura è visto come una fonte di equilibrio e di pace. La „Dolce Vita” si manifesta anche in questo: il piacere di passare del tempo all'aria aperta, di vivere i ritmi delle stagioni, di gustare i prodotti locali e di sentire una connessione diretta con il territorio.

Anche il cibo gioca un ruolo centrale in questa filosofia. Non è solo nutrimento, ma un rito e un'esperienza di connessione umana. I pasti sono momenti di unione, in cui si trova il tempo per sedersi insieme, per chiacchierare, per sorridere e per celebrare. Preparare il cibo con cura, scegliendo ingredienti freschi e di stagione, è una pratica che riflette l'amore per la qualità e il rispetto per ciò che si consuma. Ogni regione ha le sue tradizioni culinarie e i suoi sapori, e ogni piatto racconta una storia, un pezzo di cultura e di identità. La „Dolce Vita” è anche il piacere di una vita sociale ricca e vibrante. La comunità ha un ruolo centrale, e le piazze italiane sono luoghi di incontro e di scambio, dove tutti possono sentirsi parte di qualcosa di più grande.

La cultura italiana valorizza profondamente l'interazione sociale e l'importanza delle amicizie e dei legami familiari. Le relazioni umane non sono soltanto un elemento di contorno, ma uno dei pilastri fondamentali del benessere personale. È comune trascorrere ore a parlare, a condividere opinioni, risate e storie. Questo senso di appartenenza e connessione umana è un altro aspetto che caratterizza la „Dolce Vita”.

Un altro tratto distintivo di questo stile di vita è il rapporto con la bellezza e l'arte. L'Italia è stata, per secoli, una culla della creatività, dell'architettura, della musica e della letteratura. Questo ha creato una sensibilità estetica

che oggi si riflette in molti aspetti della vita quotidiana. Non è raro trovare bellezza ovunque: nelle facciate dei palazzi, nelle strade acciottolate, nei dettagli di un balcone fiorito. Gli italiani attribuiscono un grande valore all'estetica e all'armonia degli spazi, che rendono la vita più piacevole e colorata. Questa bellezza diffusa non è solo un piacere visivo, ma un modo per celebrare la vita e sentirsi parte di qualcosa di più grande e di eterno. In questo modo, la „Dolce Vita” è un invito a dare valore ai dettagli, a ciò che è semplice e autentico. È un approccio che può sembrare leggero e spensierato, ma che, in realtà, è ricco di significato. È un modo per resistere alla superficialità e all'eccessiva produttività, ricordando a ognuno che il vero successo è la capacità di apprezzare e godere appieno del presente. Non si tratta di evitare le responsabilità o i doveri, ma di affrontarli con una diversa prospettiva, riconoscendo che la vita è fatta di sfumature, di gioie e di momenti che, se vissuti con intenzione, rendono la nostra esistenza più ricca. La „Dolce Vita” non è una ricerca della perfezione, ma piuttosto un'accettazione della bellezza nell'imperfezione, nella varietà e nella diversità delle esperienze umane. È un promemoria che la vera ricchezza si trova nei legami umani, nel contatto con la natura e nella capacità di vivere in armonia con sé stessi e con ciò che ci circonda.

In un mondo spesso dominato dalla frenesia e dalla ricerca del successo materiale, la „Dolce Vita” rappresenta un invito a riscoprire il valore dell'essenziale. Vivere con lentezza, coltivare le relazioni, apprezzare la bellezza e amare il proprio tempo sono tutte componenti di una vita piena. La „Dolce Vita” è una celebrazione della vita stessa, un invito a ricordare che la felicità non si trova solo nel fare e nel possedere, ma nel saper essere e nel saper vivere, momento per momento.

bogate și vibrante. Comunitatea are un rol central, iar piețele italiene sunt locuri de întâlnire și schimb, unde toată lumea se poate simți parte din ceva mai mare.

Cultura italiană prețuiește profund interacțiunea socială și importanța prietenilor și a legăturilor de familie. Relațiile umane nu sunt doar un element secundar, ci unul dintre pilonii fundamentali ai bunăstării personale. Este obișnuit să petreci ore întregi vorbind, împărțind opinii, râsete și povești. Acest sentiment de apartenență și conexiune umană este un alt aspect care caracterizează „La Dolce Vita”.

O altă trăsătură distinctivă a acestui stil de viață este relația cu frumusețea și arta. Italia a fost, de secole, un leagăn al creativității, arhitecturii, muzicii și literaturii. Acest lucru a creat o sensibilitate estetică ce se reflectă astăzi în multe aspecte ale vieții de zi cu zi. Nu este neobișnuit să găsești frumusețe peste tot: pe fațadele clădirilor, pe străzile pietruite, în detaliile unui balcon plin de flori. Italienii pun mare preț pe estetică și pe armonia spațiilor, care fac viața mai plăcută și mai colorată. Această frumusețe răspândită nu este doar o plăcere vizuală, ci și o modalitate de a sărbători viața și de a te simți parte din ceva mai mare și etern. În acest fel, „La Dolce Vita” este o invitație de a da valoare detaliilor, a ceea ce este simplu și autentic. Este o abordare

care poate părea ușoară și lipsită de griji, dar care, în realitate, este bogată în sens. Este o modalitate de a rezista superficialității și productivității excesive, amintind tuturor că adevăratul succes este capacitatea de a aprecia și de a te bucura din plin de prezent. Nu este vorba de a evita responsabilitățile sau îndatoririle, ci de a le înfrunta cu altă perspectivă, recunoscând că viața este alcătuită din nuanțe, bucurii și momente care, dacă sunt trăite cu intenție, ne fac existența mai bogată. „La Dolce Vita” nu este o căutare a perfecțiunii, ci mai degrabă o acceptare a frumuseții în imperfecțiune, în varietatea și diversitatea experiențelor umane. Este o reamintire a faptului că adevărata bogăție se găsește în conexiunile umane, în contactul cu natura și în capacitatea de a trăi în armonie cu noi înșine și cu ceea ce ne înconjoară.

Într-o lume dominată adesea de frenetism și căutarea succesului material, „La Dolce Vita” reprezintă o invitație la redescoperirea valorii esențialului. A trăi încet, a cultiva relații, a aprecia frumusețea și a-ți iubi timpul sunt toate componentele unei vieți împlinite. „La Dolce Vita” este o sărbătoare a vieții însăși, o invitație de a ne aminti că fericirea nu se găsește doar în a face și a poseda, ci în a ști să fii și a ști să trăiești, clipă de clipă.

Se fossi rimasto in Italia: Viaggio in una vita parallela

SAMUEL ANDREI PLEȘESCU

cl. a XI-a, Colegiul Economic
„Dimitrie Cantemir”, Suceava,
profesor coordonator
Irina Natalia Daniela Maxim
Traducere Olivia Simion

Sono nato e cresciuto in Italia, ma le mie radici sono romene grazie ai miei genitori. Questa doppia appartenenza mi ha dato l'opportunità di vivere e comprendere due culture diverse, con le loro sfumature. A dodici anni, mi sono trasferito in Romania e ora che ho diciassette anni, rifletto su quanto sia cambiata la mia vita, spesso chiedendomi come sarebbe stata se fossi rimasto in Italia.

Mi domando quale forma avrebbe assunto il mio percorso scolastico: avrei incontrato le stesse difficoltà? Avrei mantenuto il cerchio di amici che avevo un tempo? Come avrebbe influito questo sul mio percorso adolescenziale? Sono domande profonde che cercherò di affrontare in questo tema.

Se fossi rimasto in Italia, molte cose sarebbero rimaste invariate. Avrei continuato a frequentare gli stessi amici e a praticare la mia passione per il calcio, che qui non ho avuto

modo di coltivare. Tuttavia, l'arrivo del COVID-19 avrebbe avuto un impatto molto più significativo su di me. La pandemia ha colpito l'Italia in modo più intenso e violento rispetto alla Romania. Qui, dal punto di vista scolastico, ho avvertito meno pressione, mentre in Italia avrei dovuto affrontare l'esame di terza media, cosa che non è accaduta in Romania a causa del diverso ciclo di studi.

Vivendo in Romania, ho incontrato persone diverse e ho sviluppato nuove passioni, ciò ha influenzato parecchie cose come la scelta di un liceo con un profilo economico. Se fossi rimasto in Italia, probabilmente avrei optato per un liceo scientifico, dato il mio vecchio interesse per le materie matematiche. Questo rende la mia decisione ancora più significativa, poiché un profilo economico è raro in Italia a differenza della Romania.

Ciò conferma che queste esperienze in Romania

Dacă aș fi rămas în Italia: călătorie într-o viață paralelă

M-am născut și am crescut în Italia, dar rădăcinile mele sunt românești datorită părinților mei. Această dublă apartenență mi-a dat ocazia să experimentez și să înțeleg două culturi diferite, cu nuanțele lor. La doisprezece ani, m-am mutat în România și acum, când am șaptesprezece ani, mă gândesc la cât de mult s-a schimbat viața mea, întrebându-mă adesea cum ar fi fost dacă aș fi rămas în Italia.

Mă întreb ce formă ar fi luat cariera mea școlară: aș fi întâmpinat aceleași dificultăți? Aș fi păstrat cercul de prieteni pe care l-am avut cândva? Cum mi-ar fi afectat acest lucru călătoria prin adolescență? Acestea sunt întrebările profunde pe care voi încerca să le abordez în această lucrare.

Dacă aș fi rămas în Italia, multe lucruri ar fi rămas neschimbate. Aș fi continuat să stau cu aceiași prieteni și să-mi exersiez pasiunea pentru fotbal, pe care nu am avut ocazia să o cultiv aici. Cu toate acestea, sosirea COVID-19 ar fi avut un impact mult mai semnificativ asupra mea. Pandemia a lovit Italia mai intens și mai violent decât România. Aici, din punct de vedere academic, am simțit mai puțină presiune, în timp ce în Italia ar fi trebuit să susțin examenul de clasa a VIII-a, ceea ce nu s-a întâmplat în România din cauza ciclului de studii diferit.

Trăind în România, am întâlnit oameni diferiți și am dezvoltat noi pasiuni, iar asta a influențat mai multe lucruri,

hanno arricchito la mia vita, portandomi a esplorare strade diverse.

Se fossi rimasto in Italia, non avrei mai potuto padroneggiare il romeno come ho fatto vivendo qua. Prima del trasferimento, avevo già una certa conoscenza della lingua, ma il mio vocabolario era limitato e la mia pronuncia era poco accurata. Oggi, la mia padronanza della lingua romena è migliorata grazie alla comunicazione con i madrelingua.

Le mie competenze linguistiche in italiano, invece, non sarebbero cambiate significativamente, poiché l'italiano rimane tuttora la mia lingua principale.

In Italia, la scuola mi è sembrata più stressante rispetto alla Romania, dove l'approccio è più leggero. In Romania, la priorità è data a materie come il romeno e la matematica, mentre in Italia ogni disciplina impone la sua importanza in ugual modo, aumentando la pressione sugli studenti. Se fossi rimasto in Italia, avrei continuato a sentire il peso del lavoro scolastico come un tempo, con compiti e test che richiedono molto più impegno e attenzione rispetto alla Romania.

Sebbene il sistema italiano ti prepari meglio mentalmente per il mondo del lavoro, credo che ciò possa confiscare l'adolescenza degli studenti, privandoli di esperienze fondamentali per la loro crescita personale e sociale.

Io mi sento italo-romeno, ma quando qualcuno mi chiede se mi sento più italiano o romeno, tendo a rispondere di essere italiano. Nonostante ciò, quando ero più piccolo, mi sentivo completamente

romeno ed ero molto fiero delle mie origini.

Tuttavia, riflettendo su questo, probabilmente se fossi rimasto in Italia, non sarei mai entrato in contatto con le differenze culturali tra Italia e Romania e non avrei mai realizzato che sono più simile a un italiano. Di conseguenza, avrei mantenuto l'idea di essere solo romeno, senza riconoscere le mie influenze italiane.

Questa consapevolezza mi ha portato a capire l'importanza di entrambe le mie culture e di come esse abbiano contribuito a formare la mia identità.

Dubito che sarei diventato una persona diversa, poiché non considero il paese in cui vivo un fattore realmente rilevante per definire chi sono. Certamente, alcune cose sarebbero sicuramente cambiate, in particolare per quanto riguarda le amicizie e la mia esperienza scolastica. È probabile che abbia sviluppato una visione diversa sulle mie origini e sulla mia cultura nativa, ma la mia essenza, i miei valori e le mie aspirazioni sarebbero rimasti in gran parte intatte.

In conclusione, anche se il contesto in cui viviamo può influenzare le nostre esperienze e le nostre relazioni, l'identità di una persona è composta da molteplici elementi. È una combinazione di esperienze personali, influenze familiari e valori interiori. Le mie origini e il mio percorso di vita, sia in Italia che in Romania, hanno contribuito a formare chi sono oggi. Pertanto, non importa dove ci troviamo; ciò che conta è come interpretiamo e valorizziamo le nostre esperienze, costruendo così la nostra identità in modo unico e personale.

precum alegerea unui liceu cu profil economic. Dacă aș fi rămas în Italia, probabil că aș fi optat pentru un liceu științific, dat fiind vechiul meu interes pentru disciplinele exacte. Acest lucru face decizia mea și mai semnificativă, deoarece un profil economic este rar în Italia, spre deosebire de România. Astfel, experiența din România mi-a îmbogățit viața, conducându-mă să explorez diferite căi.

Dacă aș fi rămas în Italia, nu aș fi putut niciodată să stăpânesc limba română așa cum o fac locuind aici. Înainte de transfer, aveam deja unele cunoștințe de limbă, dar vocabularul meu era limitat și pronunția mea era inexactă. Astăzi, vorbesc mai bine româna datorită comunicării cu vorbitorii nativi. Cunoștințele mele de limba italiană, în schimb, nu s-ar fi modificat semnificativ, deoarece italiana rămâne limba mea principală.

În Italia, școala mi s-a părut mai stresantă decât în România, unde abordarea este mai lejeră. În România se acordă prioritate materiilor precum limba română și matematica, în timp ce în Italia fiecare disciplină își impune importanța în mod egal, crescând presiunea asupra elevilor. Dacă aș fi rămas în Italia, aș fi continuat să simt presiunea școlii așa cum o simțeam cândva, temele și testele necesitând mult mai mult efort și atenție decât în România. Deși sistemul italian te pregătește mental mai bine pentru piața muncii, cred că acest lucru poate confisca adolescența elevilor, privându-i de experiențe care sunt fundamentale pentru creșterea lor personală și socială.

Mă simt italo-român, dar când cineva mă întreabă

dacă mă simt mai italian sau mai român, tind să răspund că sunt italian. În ciuda acestui fapt, când eram mai tânăr, mă simțeam complet român și eram foarte mândru de originile mele. Totuși, reflectând la asta, probabil dacă aș fi rămas în Italia, nu aș fi intrat niciodată în contact cu diferențele culturale dintre Italia și România și nici nu mi-aș fi dat seama că sunt mai mult italian. În consecință, mi-aș fi menținut ideea de a fi doar român, fără a-mi recunoaște influențele italiene. Această conștientizare m-a făcut să înțeleg importanța ambelor culturi și modul în care acestea au contribuit la formarea identității mele.

Mă îndoiesc că aș fi devenit o altă persoană, deoarece nu consider țara în care trăiesc un factor cu adevărat relevant pentru definirea a cine sunt. Desigur, unele lucruri s-ar fi schimbat cu siguranță, în special în ceea ce privește prietenii și experiența mea școlară. Poate că am dezvoltat o viziune diferită asupra originilor și culturii mele native, dar esența, valorile și aspirațiile mele ar fi rămas în mare parte intacte.

În concluzie, deși contextul în care trăim ne poate influența experiențele și relațiile, identitatea unei persoane este formată din mai multe elemente. Este o combinație de experiențe personale, influențe familiale și valori interioare. Originile mele și drumul meu în viață, atât în Italia, cât și în România, au contribuit la modelarea celui care sunt astăzi. Prin urmare, nu contează unde ne aflăm; ceea ce contează este modul în care interpretăm și prețuim experiențele noastre, construindu-ne astfel identitatea într-un mod unic și personal.

SIAMO DI NUOVO INSIEME

Il pianoforte Fazioli - un suono caldo come il suo artefice

Pianul Fazioli - un sunet la fel de cald precum creatorul său

**IRISA MARIA
GEORGIANA FILIP**

cl. a XI-a, Colegiul Național de
Arte „Regina Maria”, Constanța,
profesor coordonator Angela
Francisca Doicescu
Traducere Olivia Simion

Essere pianista: quanta gioia può portarti questo mestiere?

Da quando partecipo ai concorsi, ho incontrato tantissime marche di pianoforti che mi sono piaciute. Ma ce n'era uno in particolare su cui non ho mai fallito, ottenendo suoni che sorprendevo anche me. Ogni volta che suonavo questo pianoforte ero insignita di premi. L'ho sempre sentito come un portafortuna. Tuttavia, non so come, ma ogni volta che finivano i concorsi mi dimenticavo il nome. „Era come se ci fosse qualcosa con F...”.

Stavo pensando proprio a questo, mentre mi trovavo in un autobus affollato e avevo davanti ai miei occhi le immagini delle bellissime strade dell'Orbetello, dove avevo appena partecipato ad un prestigioso concorso. Come si chiamava quello strumento dal suono così caldo, che rispondeva fedelmente a tutte le mie intenzioni musicali?

Con lo sguardo fisso nel vuoto, i miei occhi registrarono lo sguardo insistente di un elegante anziano gentiluomo che mi studiava attentamente. Sono scesa alla prima fermata. È sceso pure lui.

- Signorina, mi scusi, com'è possibile che Lei suoni il mio pianoforte in una maniera

così passionale, elegante e commovente? Delicato ed esplosivo allo stesso tempo?

All'inizio non sapevo di cosa stessee parlando. Ma ho capito che molto probabilmente era stato nella sala delle gare e aveva ascoltato la mia esibizione. Ma cosa intendeva con „il mio pianoforte”?

Gli risposi gentilmente, ringraziandolo per il complimento e spiegandogli che il pianoforte di ieri sera mi ha portato fortuna. Ho notato un sorriso caldo e amichevole. E subito dopo ho sentito:

- Il mio nome è Paolo Fazioli.

Paolo Fazioli. Fazioli. Il nome che cercavo da anni, che mi aveva regalato i momenti più belli sul palcoscenico, ora lo sento pronunciare da un uomo che dice di chiamarsi Fazioli. Ma è uno scherzo? Un sogno? Mi gira la testa.

- Fazioli, ripeto lentamente, come se avessi paura di dimenticare una sillaba. È Lei il creatore di questi pianoforti? Io sono Irisa.

- Irisa, lieto di conoscerti. I pianisti come te sono il motivo per cui mi sono avvicinato a questo campo.

Lo guardo, incapace di riprendermi dallo stupore di prima. Paolo Fazioli mi guarda

A fi pianist: câtă bucurie îți poate aduce această profesie?

De când particip la concursuri, am întâlnit multe mărci de pian care mi-au plăcut. Dar a existat unul în special la care nu am eșuat niciodată, obținând sunete care m-au surprins chiar și pe mine. De fiecare dată când cântam la acest pian primeam premii. Întotdeauna l-am simțit ca pe un talisman. Totuși, nu știu cum, dar de fiecare dată când se încheiau concursurile, uitam numele mărcii. „Parcă era ceva cu F...”.

Mă gândeam chiar la aceste lucruri în timp ce eram într-un autobuz aglomerat, cu imaginile străzilor frumoase din Orbetello sub ochii mei, unde tocmai participasem la o competiție prestigioasă. Cum se numea acel instrument cu un sunet atât de cald, care răspundea fidel tuturor intențiilor mele muzicale?

Cu privirea în gol, ochii mei au înregistrat cum mă fixa insistenț un bătrân domn elegant care mă studia cu atenție. Am coborât la prima oprire. A coborât și el.

- Domnișoară, scuzați-mă, cum de cântați la pianul meu într-o manieră atât de pasională, elegantă și emoționantă? Delicat și exploziv în același timp?

La început nu am știut despre ce vorbește, însă mi-am dat seama că cel mai probabil fusese în sala de concurs și mi-a ascultat prestația. Dar ce voia să spună prin „pianul meu”?

L-am răspuns amabil, mulțumindu-i pentru compliment și explicându-i că pianul de aseară mi-a purtat noroc. Am observat un zâmbet cald și prietenos. Și imediat după, am auzit:

- Numele meu este Paolo Fazioli.

Paolo Fazioli. Fazioli. Numele pe care îl căutam de ani de zile, cel care îmi oferise cele mai bune momente pe scenă, îl aud acum rostit de un bărbat care spune că se numește Fazioli. Dar este o glumă? Un vis? Mă simt amețită.

- Fazioli, repet încet, de parcă mi-ar fi frică să nu uit o silabă. Sunteți creatorul acestor pian? Eu sunt Irisa.

- Irisa, mă bucur să te cunosc. Pianistii ca tine sunt

e si mette a ridere. Nota che sono attontita. Lui ha una certa età, ma sembra giovanissimo, è pieno di vita.

Sembrava un sogno. Ed invece era tutto vero. Mi sono resa conto che andavamo entrambi verso il centro della città e parlavamo come se fossimo amici da moltissimi anni, da una vita.

Ad un tratto, gli ho chiesto se gli dispiaceva pranzare insieme a me e prendere un piatto di penne all'arrabbiata. Con il suo sorriso affascinante, mi ha risposto che non direbbe mai di no ad una cosa del genere.

E così finii per passare il pomeriggio a discutere di tutto, dalla storia della musica agli animali domestici, con un uomo che, nonostante il suo aspetto relativamente modesto, era il creatore di uno dei migliori marchi di pianoforti al mondo.

Il giorno dopo, ci siamo di nuovo incontrati e mi ha domandato se potessi suonare qualcosa per lui. Mi sono avvicinata al pianoforte Fazioli con una certa reverenza, consapevole del privilegio che stavo per vivere. Paolo Fazioli, con il suo sguardo attento e il sorriso incoraggiante, mi ha invitata a esprimermi liberamente, a lasciar fluire la musica attraverso le mie dita e attraverso quel capolavoro d'ingegneria e arte che avevo davanti. Mi sono seduta, e, dopo un attimo di silenzio, ho messo le mani sulla tastiera, scegliendo di suonare un brano che sentivo vicino al cuore, "Notturmo" di Chopin. Le prime note sono risuonate chiare e profonde e già dal primo accordo ho percepito, per l'ennesima volta, la qualità unica del suono Fazioli, puro e ricco come un velluto che avvolge ogni emozione. Mentre suonavo, ho sentito il pianoforte rispondere a ogni mio tocco, amplificando ogni sfumatura, ogni sensazione. Paolo Fazioli ha seguito l'esecuzione in silenzio. Quando ho finito, l'ho visto sorridere e quel sorriso l'ho percepito come segno di apprezzamento. "Hai dato vita a questo strumento", ha detto, quasi sussurrando. Mi sono sentita onorata, consapevole

di aver vissuto un momento irripetibile, in cui la musica, il pianoforte e le mie emozioni si erano unite in perfetta armonia.

Tornata a casa, in Romania, ho iniziato a cercare altre informazioni sui pianoforti Fazioli e sulla storia dell'ingegneria innovativa che li ha portati alla vita. L'alta qualità dei materiali, unita alla volontà del team Fazioli di produrre strumenti che offrano ai musicisti professionisti la possibilità di ottenere

motivul pentru care m-am apropiat de acest domeniu.

Mă uit la el, incapabilă să-mi revin din șocul de mai devreme. Paolo Fazioli se uită la mine și începe să râdă. Observă că sunt uluită. Are o anumită vârstă, dar pare foarte tânăr, este plin de viață.

Părea un vis. Dar, în schimb, era totul realitate. Mi-am dat seama că amândoi mergeam spre centrul orașului și vorbeam de parcă am fi fost prieteni de mulți ani, de o viață.

sfumature estremamente fini, hanno reso ogni pianoforte che porta questo nome apprezzato e addirittura preferito da grandi nomi del pianoforte internazionale.

Oltre tutto io, da giovane pianista, tiro un sospiro di sollievo quando scopro che dovrò suonare su uno strumento Fazioli, quindi la missione proposta dal signor Paolo Fazioli è stata un successo.

Deodată, l-am întrebat dacă l-ar deranja să ia prânzul cu mine, să mâncăm o farfurie de *penne all'arrabbiata*. Cu zâmbetul său fermecător, el a răspuns că nu ar spune niciodată nu la așa ofertă.

Și așa am ajuns să-mi petrec după-amiaza discutând despre vrute și nevrute, de la istoria muzicii la animale de companie, cu un bărbat care, în ciuda aspectului său relativ modest,

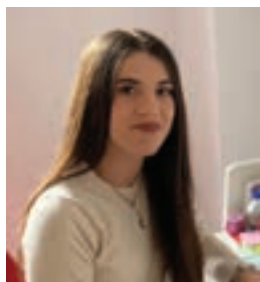
era creatorul uneia dintre cele mai bune mărci de pianee din lume.

A doua zi, ne-am reîntâlnit și m-a întrebat dacă aș putea cânta ceva pentru el. M-am apropiat de pianul Fazioli cu o oarecare reverență, conștientă de privilegiul pe care urma să-l trăiesc. Paolo Fazioli, cu privirea sa atentă și zâmbetul încurajator, m-a invitat să mă exprim liber, să las muzica să curgă prin degetele mele și prin acea capodoperă de inginerie și artă pe care o aveam în față. M-am așezat și, după un moment de tăcere, mi-am pus mâinile pe clape, alegând să cânt o piesă pe care o simțeam aproape de suflet, „Nocturna” lui Chopin. Primele note au răsunat limpede și profund și încă de la primul acord am perceput, pentru a nenumărata oară, calitatea unică a sunetului Fazioli, pur și bogat ca o catifea care învăluie fiecare emoție. În timp ce cântam, simțeam că pianul răspunde la fiecare atingere a mea, amplificând fiecare nuanță, fiecare senzație. Paolo Fazioli a urmărit execuția în tăcere. Când am terminat, l-am văzut zâmbind și am perceput acel zâmbet ca un semn de apreciere. „Ai adus acest instrument la viață”, a spus el, aproape șoptind. M-am simțit onorată, conștientă că am trăit un moment irepetabil, în care muzica, pianul și emoțiile mele se reuniseră în perfectă armonie.

Întoarsă acasă, în România, am început să cercetez mai multe despre pianeele Fazioli și istoria ingineriei inovatoare care le-a adus la viață. Calitatea înaltă a materialelor, combinată cu dorința echipei Fazioli de a produce instrumente care să ofere muzicienilor profesioniști posibilitatea de a obține nuanțe extrem de fine, au făcut ca fiecare pian care poartă acest nume să fie apreciat și chiar preferat de mari nume din lumea pianisticii internaționale.

Mai ales eu, ca tânără pianistă, răsuflu ușurată când descopăr că va trebui să cânt la un instrument Fazioli, așa că misiunea domnului Paolo Fazioli a fost un succes.

Feste e tradizioni italiane

RANIA ROSSIGNOLI

cl. a XI-a, Colegiul Național
“Mihai Eminescu”, Constanța,
profesor coordonator
Angela Francisca Doicescu
Traducere Olivia Simion

Sărbători și tradiții italiene

Obiceiurile și tradițiile legate de sărbătorile tradiționale reflectă cultura și istoria unei comunități. Fiecare sărbătoare are propriile mâncăruri și activități specifice, care variază în funcție de regiune și cultură, dar care împărtășesc intenția comună de a celebra momente importante ale anului sau ale vieții unei comunități.

Una dintre cele mai importante sărbători pentru mulți oameni este Crăciunul. În Italia, prânzul de Crăciun este

un moment central al sărbătorii. În multe regiuni, masa include mâncăruri tradiționale precum supă de *tortellini* în Emilia-Romagna, țipar prăjit în sud sau *panettone/pandoro*, deserturi tipice care simbolizează perioada Crăciunului. Chiar și Ajunul Crăciunului, cu cina sa pe bază de pește, este o ocazie importantă de convivialitate. Printre activități, scena Nașterii Domnului este o tradiție adânc înrădăcinată, mai ales la Napoli, unde este considerată

Le usanze e le tradizioni legate alle feste tradizionali riflettono la cultura e la storia di una comunità. Ogni festa ha i suoi cibi e le sue attività specifiche, che variano in base alla regione e alla cultura, ma che condividono l'intento comune di celebrare momenti importanti dell'anno o della vita di una comunità.

Una delle feste più importanti per molte persone è il Natale. In Italia, il pranzo di Natale è un momento centrale della festa. In molte regioni, il pasto include piatti tradizionali come i tortellini in brodo in Emilia-Romagna, il capitone fritto al sud o il panettone/pandoro, dolci tipici che simboleggiano il periodo natalizio. Anche la Vigilia di Natale, con il suo cenone a base di pesce, è un'importante occasione di convivialità. Tra le attività, il presepe è una tradizione radicata, soprattutto a Napoli, dove viene considerato una vera e propria forma d'arte. Inoltre, l'addobbo dell'albero di Natale e lo scambio di doni la mattina del 25 dicembre sono rituali comuni in molte famiglie. Per quanto mi riguarda, il Natale è un intreccio di culture: quella italiana e quella romena, che convivono nella mia famiglia. Nata e cresciuta in Italia, amo

le tradizioni italiane, come il presepe e il panettone ed il mio cuore conserva ancora questi simboli anche se non vivo più in Italia da quando mio padre è morto e sono venuta a vivere, insieme alla mamma, in Romania. A quei tempi, prima che mio padre morisse, la Vigilia era un momento speciale: ci riunivamo a tavola con piatti italiani ed anche romeni, celebrando entrambi i mondi. Questo mix di tradizioni rendeva il Natale unico, un'occasione in cui mi sentivo molto felice e legata a entrambe le mie radici e circondata da amore e calore.

Un'altra festa cristiana rilevante è la Pasqua, che celebra la resurrezione di Cristo. La cucina pasquale italiana varia da regione a regione ma ci sono alcuni piatti che si ritrovano su molte tavole, come l'agnello arrosto – simbolo di sacrificio – e la colomba pasquale che è un dolce simile al panettone, ma a forma di colomba. Un altro cibo tipico è la torta salata, conosciuta come “torta pasqualina” in Liguria, fatta con ricotta e spinaci. Tra le attività legate alla Pasqua, spiccano le processioni religiose, che in alcuni luoghi, ad esempio in Sicilia, sono particolarmente suggestive, con rappresentazioni della Passione

di Cristo che coinvolgono l'intera comunit . Per me, la Pasqua   un momento carico di emozioni, un mix di tradizioni e ricordi. Da un lato, celebriamo le usanze romene, come la preparazione delle uova dipinte e il cozonac, simboliz ndi rinascita e speran a. Dall'altro, c'  l'eredit  italiana di mio padre, che rende questa festa ancora pi  significativa. Anche se lui non c'  pi , sento la sua presenza nei ricordi condivisi, nelle risate e nei racconti delle Pasque passate insieme. La Pasqua   un momento di riflessione, in cui onoro le sue tradizioni e la sua memoria, trovando conforto nell'amore della mia famiglia.

Per , la mia festa preferita   Ferragosto, celebrata il 15 agosto e che rappresenta lo spirito dell'estate, del relax e della comunit .

Durante un Ferragosto indimenticabile, mi sono ritrovata a festeggiare con amici e familiari, cercando di portare avanti le tradizioni italiane che mio padre amava. Era una calda giornata d'estate, e l'aria era carica di profumi: barbecue, insalate fresche e il dolce aroma dei gelati. Mentre preparavamo il pranzo, ho deciso di dedicare un momento alla sua memoria. Ho preparato la sua ricetta preferita, un piatto che lui cucinava sempre durante le festivit . Ad ogni morso, sentivo la sua presenza, e la nostalgia si mescolava alla gioia del momento. Durante

il pomeriggio, ci siamo riuniti attorno al tavolo e mentre raccontavamo storie che lui mi diceva quando ero piccolina, le risate e i ricordi hanno reso la giornata speciale. In quel momento, ho capito che, anche se non era fisicamente presente, il suo spirito viveva in noi e nelle tradizioni che portiamo avanti. Ferragosto   diventato cos  un giorno di celebrazione della vita, dell'amore e della memoria.

Per me, le feste italiane sono un momento di profonda connessione con le mie radici e una celebrazione della vita. Crescendo in Italia con un padre italiano, ho imparato a conoscere tradizioni come il Natale, Pasqua e Ferragosto, che rappresentano non solo momenti di gioia, ma anche ricordi indimenticabili. Ogni festa   un'occasione per riunire la famiglia, per condividere cibo, risate e storie. Anche se mio padre non c'  pi , il suo spirito vive in queste celebrazioni. Ogni piatto che preparo, ogni tradizione che seguo,   un modo per onorarlo e mantenere viva la sua memoria.

Le feste italiane sono per me un legame profondo con il passato e una fonte di conforto e amore, un modo per sentire mio padre ancora vicino. In questo modo, riesco a unire le mie due culture, rendendo ogni festa un momento unico e speciale.

o adev rat  form  de art . Mai mult,  mpodobirea bradului  i schimbul de cadouri  n diminea a zilei de 25 decembrie sunt ritualuri comune  n multe familii.  n ceea ce m  prive te, Cr ciunul este un amestec de culturi: italiană  i română, care coexistă în familia mea. Născută  i crescută în Italia, iubesc tradi iile italiene, precum *presepe*  i *panettone*  i inima îmi păstrează în continuare aceste simboluri, deși nu mai locuiesc în Italia de c nd a murit tatăl meu  i am venit să locuiesc, împreună cu mama, în România.  n acele vremuri, înainte să moară tatăl meu, Ajunul Crăciunului era un moment special: ne adunam la masă cu preparate italiene ti  i rom ne ti, sărbătorind ambele lumi. Acest amestec de tradi ii a făcut Crăciunul unic, o ocazie în care mă sim team foarte fericită  i conectată la ambele rădăcini ale mele  i înconjurată de dragoste  i căldură.

O altă sărbătoare cre tin  relevantă este Pa tele, care s rb toare te  nvierea lui Hristos. Bucătăria italiană de Pa te variază de la o regiune la alta, dar există unele feluri de m ncare care se găsesc pe multe mese, precum friptura de miel – simbol al sacrificiului –  i *colomba* de Pa te care este un desert asemănător cu *panettone*, dar în formă de porumbel. O altă m ncare tipică este tarta sărată, cunoscută sub numele de „torta pasqualina” în Liguria, făcută cu ricotta  i spanac. Dintre activit  ile legate de Pa ti se remarcă procesiunile religioase, care pe alocuri, de exemplu în Sicilia, sunt deosebit de evocatoare, cu reprezentări ale Patimilor lui Hristos implic nd întreaga comunitate. Pentru mine, Pa tele este un moment plin de emo ii, un amestec de tradi ii  i amintiri. Pe de o parte, celebrăm obiceiurile rom ne ti, precum prepararea ouălor vopsite  i a cozonacului, simboluri ale rena terii  i ale speran ei. Pe de altă parte, există mo tenirea italiană a tatălui meu, care face această sărbătoare  i mai semnificativă. Chiar dacă nu mai este aici,  i simt prezen a în amintirile  mp rt  ite, în r sete  i în pove tile despre Pa tile petrecute împreună. Pa tele este un timp de reflec ie, în care

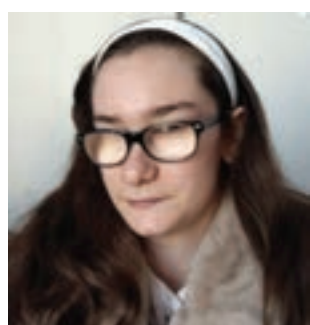
 i onorez tradi iile  i memoria, găsind m ng iere în dragostea familiei mele.

Cu toate acestea, sărbătoarea mea preferată este Ferragosto, celebrat  pe 15 august, care reprezintă spiritul verii, al relaxării  i al comunit  ii.  n timpul unui Ferragosto de neuitat, am sărbătorit cu prietenii  i familia,  ncerc nd să duc mai departe tradi iile italiene pe care tatăl meu le-a iubit. Era o zi fierbinte de vară, iar aerul era plin de arome: grătar, salate proaspete  i aroma dulce de  nghe at .  n timp ce ne pregăteam pr nzul, am decis să dedic un moment memoriei sale. L-am pregătit re eta preferată, un preparat pe care îl gătea mereu de sărbători. La fiecare mu c tur , i-am sim it prezen a, iar nostalgia se amesteca cu bucuria momentului. Pe parcursul după-amiezii, ne-am adunat în jurul mesei  i, pe măsură ce  mp rt  eam pove ti pe care el mi le spunea când eram mică, r setele  i amintirile au făcut ziua specială.  n acel moment, am  n eles că, deși nu era prezent fizic, spiritul lui trăia în noi  i în tradi iile pe care le ducem mai departe. Ferragosto a devenit astfel o zi de celebrare a vie ii, a iubirii  i a memoriei.

Pentru mine, sărbătorile italiene sunt o perioadă de conexiune profundă cu rădăcinile mele  i o sărbătoare a vie ii. Cresc nd  n Italia cu un tată italian, am  nv  at despre tradi ii precum Crăciunul, Pa tele  i Ferragosto, care reprezintă nu doar momente de bucurie, ci  i amintiri de neuitat. Fiecare sărbătoare este o oportunitate de a reuni familia, de a  mp rt  i m ncare, r sete  i pove ti. Chiar dacă tatăl meu nu mai este printre noi, spiritul lui tr ie te în aceste sărbători. Fiecare fel de m ncare pe care îl pregătesc, fiecare tradi ie pe care o urmez, sunt o modalitate de a-l onora  i de a-i păstra vie amintirea.

Sărbătorile italiene sunt pentru mine o legătură profundă cu trecutul  i o sursă de confort  i dragoste, o modalitate de a-mi simți tatăl încă aproape de mine.  n acest fel, reu esc să  mbin cele două culturi ale mele, f c nd din fiecare sărbătoare un moment unic  i special.

La musica è la mia vita

**LISA ELENA
FREGUIA**

cl. a X-a, Colegul Național
„Ion Neculce”, București,
profesor coordonator George
Doru Ivan
Traducere Olivia Simion

Salve! Mi presento, mi chiamo Lisa Elena Freguia, ho 16 anni e sono una ragazza disabile che ha un problema di vista grave. Sono nata prematuramente e ho avuto alcuni svantaggi in questo breve periodo di vita.

Sono nata nel Nord Italia, più precisamente, in Emilia-Romagna a Ferrara, una splendida città medievale, ricca di storia e di cultura. Mio padre era un pescatore di vongole, quindi non ho vissuto in questa magnifica città, ma in un piccolo paesino peschereccio, situato in provincia di Ferrara, vicino al fiume Po, sui resti di una palude; infatti il nome del paesino, ovvero Goro, viene proprio dalla parola latina *gorra* che significa palude. Sono molto affezionata al mio paesino, lì sono cresciuta e ho imparato anche il dialetto, attraverso le conversazioni quotidiane con mia nonna, Norma. Per quanto ne so, la nonna è una delle prime persone della mia famiglia che ha da sempre adorato la musica e senz'ombra di dubbio è anche una delle più belle cose della mia vita perché mi ha sempre incoraggiata e quindi mi ha tramandato la passione per la musica, nonostante io fossi ancora molto piccola.

Anche se da bambina non conoscevo bene nemmeno le basi della musica, avevo già sentito la scala di Do Maggiore,

uno degli elementi essenziali in ambito musicale, in più, avevo molti giocattoli musicali: una mini pianola e un ukulele, che non suonavo veramente, ma solo strimpellavo quando avevo 5 anni. Avevo ricevuto in regalo anche il flauto dolce che utilizzavo inizialmente solo per fischiare, ma che ulteriormente ho imparato a suonare in terza elementare.

Questi strumenti non rappresentano però l'unica ragione per cui ho sviluppato l'amore per l'aritmetica dei suoni. Dentro di me si era creato un vero e proprio affetto interiore, un amore speciale per la musica e per il canto. Mi ricordo infatti che, quando ero all'asilo, facevamo molte recite nelle quali cantavamo e leggevamo poesie. Spesso, alla fine dello spettacolo, amavo prendere in mano il microfono e interagire con il pubblico. Goro è un paese piccolo, quindi a questi spettacoli non eravamo in tanti. Mi piaceva perciò essere al centro dell'attenzione, inquanto, ero molto apprezzata e amata anche dai miei parenti. Ora che sono cresciuta, ho cominciato ad amare molto l'arte auditiva e siccome anche il mio spirito è cambiato in un certo senso, non dimentico affatto la musica. Per me significa molto, è un linguaggio universale e non voglio rinunciare a quello

Muzica e viața mea

Permiteți-mi să mă prezint, mă numesc Lisa Elena Freguia, am 16 ani și sunt o fată cu dizabilități care are o problemă gravă de vedere. M-am născut prematur și am avut unele dezavantaje în această perioadă scurtă de viață.

M-am născut în nordul Italiei, mai exact în Emilia-Romagna, la Ferrara, un splendid oraș medieval, bogat în istorie și cultură. Tatăl meu era pescar de scoici, așa că nu am locuit în acest oraș magnific, ci într-un mic sat de pescari, situat în provincia Ferrara, lângă râul Po, pe rămășițele unei mlaștini; de fapt, numele satului, Goro, provine chiar din cuvântul latin *gorra*, care înseamnă mlaștină. Țin foarte mult la satul meu, am crescut acolo și am învățat și dialectul, prin discuțiile zilnice cu bunica mea, Norma. Din câte știu, bunica mea este una dintre primele persoane din familia mea care au iubit dintotdeauna muzica și, fără îndoială, este și una dintre cele mai frumoase părți din viața mea pentru că m-a încurajat mereu și, prin urmare, mi-a transmis pasiunea pentru muzică, deși eram încă foarte mică.

Chiar dacă în copilărie nici nu cunoșteam bine elementele de bază ale muzicii, auzisem deja gama Do major, unul dintre elementele esențiale în muzică, mai mult, aveam și multe jucării muzicale: un mini pian și ukulele, la care nu cântam cu adevărat, ci doar zdrăgăneam când aveam 5 ani. Primisem cadou și dulcele flaut pe care inițial îl foloseam doar pentru a fluiera, dar la care ulterior am învățat să cânt în clasa a III-a.

Însă aceste instrumente nu sunt singurul motiv pentru care am dezvoltat o dragoste

pentru aritmetica sunetelor. În mine se crease o adevărată afecțiune interioară, o dragoste specială pentru muzică și cânt. Îmi amintesc că, fiind la grădiniță, aveam multe piese de teatru în care cântam și citeam poezii. Adesea, la sfârșitul spectacolului, îmi plăcea să iau microfonul și să interacționez cu publicul. Goro este un oraș mic, așa că nu eram mulți la aceste spectacole. Prin urmare, îmi plăcea să fiu în centrul atenției, deoarece eram și foarte apreciată și iubită de rudele mele. Acum, că am crescut, am început să iubesc mult arta sunetelor și, din moment ce și spiritul meu s-a schimbat într-un anumit sens, nu uit deloc muzica. Înseamnă foarte mult pentru mine, este un limbaj universal și nu vreau să renunț la ceea ce va fi probabil domeniul meu de activitate. Sunt sigură că nu voi regreta deoarece este punctul meu forte, darul primit de la Dumnezeu. Sunt foarte conștientă de asta și îl folosesc într-un mod pozitiv.

Între timp, am împlinit 16 ani și am dezvoltat o pasiune pentru pian și am primit unul cadou. Totuși, nu știam să cânt bine la el și nici să compun. În toată această confuzie, adolescența mea era și ea în plină desfășurare. În această perioadă, mulți au visuri care se împletesc cu dorințe, dar eu, cu trecerea timpului, slavă Domnului, am reușit să depășesc acea perioadă critică cu multă răbdare, chiar dacă în anumite privințe, încă mă consider sau sunt considerată de alții un copil. Cert este că nu-mi place asta. Aș vrea cu orice preț să o pot schimba. Dar, așa cum am spus mai devreme, toate

che probabilmente sarà il mio ambito lavorativo. Sono sicura che non me ne pentirò poiché si tratta del mio punto forte, il dono ricevuto da Dio. Ne sono ben consapevole e lo utilizzo positivamente.

Nel frattempo, sono diventata sedicenne e ho sviluppato una passione per il pianoforte e ne ho ricevuto uno in regalo. Tuttavia, non sapevo suonarlo bene e non sapevo nemmeno comporre. In tutta questa confusione, era in pieno svolgimento anche la mia adolescenza. Durante questo periodo, molti hanno sogni che si intrecciano con i desideri ma io con il passar del tempo, e grazie a Dio, sono riuscita a superare quel periodo critico con tanta pazienza, anche se in certe cose, mi considero o sono considerata dagli altri ancora una bambina. Fatto sta che a me non piace questa cosa. Vorrei a tutti i costi poterla cambiare. Ma come ho detto prima, il tutto non è per niente semplice, anzi è molto difficile da gestire. Alcuni preferiscono restare discreti più che essere derisi da compagni di classe o amici. In certi casi, invece, è meglio rivolgersi a specialisti come psicologi o anche parlare apertamente con uno dei membri della famiglia... Dopo tutto questo periodo d'agitazione, i miei pensieri sono bruscamente cambiati e ho iniziato a concentrarmi sulla musica classica. Ora la adoro.

Per me è un vero e proprio rifugio, lontano dagli occhi indiscreti della gente dei nostri tempi. Come la regina Maria Antonietta di Francia si rifugiava nel suo castello, „le Petit Trianon”, per fuggire dai protocolli di corte e dai cortigiani, anche io trovo nella la musica classica un'amica speciale che mi è sempre vicina e che non mi fa mai sentire a disagio.

Sono cresciuta e mi sono appassionata alla musica classica e ovviamente anche ai vari compositori. Ma non avevo idea di cosa significasse la composizione anche se ero molto interessata ai lavori di alcuni artisti soprattutto italiani come Domenico Scarlatti o

Antonio Vivaldi. C'è da dire infatti che io li ammiro molto anche se, il mio preferito è quello con cui credo di avere una connessione spirituale è Mozart oppure, come lo chiamo io, il mio maestro o mentore.

Adesso compongo anch'io, certo, non come Mozart perché può sembrare strano, ma non posso dire di aver imparato a comporre. Quando mi siedo davanti ai tasti del pianoforte è come se sentissi un'altra persona, una specie di aiutante che mi ispira e mi guida nello scegliere i suoni. Chiaramente non trovo una vera e propria spiegazione per gli eventi che accadono. Sento nella mente una musica nuova, speciale, che penso sia creata da qualcun'altro. Che sia lo spirito mozartiano che mi aiuti e mi ispiri? Sarebbe davvero bello!

La verità è che prima non sapevo cosa avrei fatto in futuro, ma ora so perfettamente che sono e resterò compositrice... e chiunque fosse la persona che crea queste musiche, la ringrazio per tutto il suo supporto perché mi hanno aiutata a capire chi sono e di cosa sono veramente capace.

Per me la musica è una passione, un modo per rilassarmi che mi rende serena e allegra. In qualche modo la considero la sorella della lingua italiana. Alla fine, con un po' di sforzo, entrambe vengono capite da tutti, inoltre, l'italiano è molto musicale, basta cambiare regione per sentire un'altra musica, perché da una zona all'altra cambia spesso anche il modo in cui l'italiano si parla, la cadenza delle parole...

Ogni regione ha un suo accento, i suoi dialetti, e questo influisce molto sulla musicalità della lingua. Io stessa parlo il dialetto del mio paese e anche l'italiano standard e trovo che si assomiglino molto, sono praticamente la stessa melodia ma suonata in un'altra tonalità, a volte anche con un altro strumento.

Per quello che mi riguarda, sento che la musica e l'italiano siano come due sorelle. In italiano usiamo le parole per esprimerci, mentre in musica usiamo i suoni.

astea nu sunt deloc simple, ba chiar foarte greu de gestionat. Unii preferă să rămână discreți decât să fie ridiculizați de colegi sau prieteni. În anumite cazuri, însă, este mai indicat apelul la specialiști precum psihologi sau discuția deschisă cu unul dintre membrii familiei... După toată această perioadă de frământări, gândurile mi s-au schimbat brusc și am început să mă concentrez pe muzica clasică. Acum o ador.

Pentru mine este un adevărat refugiu, departe de privirile indiscrete ale oamenilor din vremurile noastre. Așa cum

regina Maria Antoaneta a Franței se refugia în castelul ei, „le Petit Trianon”, pentru a scăpa de protocoalele de la curte și de curteni, și eu găsesc în muzica clasică o prietenă specială, care îmi este mereu aproape și care nu mă face niciodată să mă simt inconfortabil.

Am crescut, deci, și am devenit pasionată de muzica clasică și evident și de diverși compozitori. Dar habar nu aveam ce înseamnă compoziția, deși eram foarte interesată de lucrările unor artiști, în special italieni, precum Domenico Scarlatti sau Antonio Vivaldi. De fapt, trebuie spus că îi admir foarte mult, deși preferatul meu și cel cu care cred că am o legătură spirituală este Mozart sau, așa cum îi spun eu, profesorul sau mentorul meu.

Acum și eu compun, desigur nu ca Mozart, pentru că, poate părea ciudat, dar nu pot spune că am învățat să compun. Când stau în fața clapelor pianului parcă simt prezența unei alte persoane, un fel de ajutor care mă inspiră și mă ghidează în alegerea sunetelor. În mod clar, nu găsesc o explicație reală pentru evenimentele care se întâmplă. În mintea mea aud muzică nouă, specială, care cred că este creată de altcineva. Să fie spiritul mozartian cel care mă ajută și mă inspiră? Ar fi foarte frumos!

Adevărul este că înainte nu știam ce voi face în viitor, dar acum știu perfect că sunt și voi rămâne compozitoare... și oricine a fost persoana care a creat această muzică, îi mulțumesc pentru tot sprijinul acordat pentru că m-a ajutat să înțeleg cine sunt și de ce sunt cu adevărat capabilă.

Pentru mine, muzica este o pasiune, un mod de a mă relaxa, care mă înseninează și mă înveselește. Într-un fel o consider sora limbii italiene. Până la urmă, cu puțin efort, amândouă sunt înțelese de toată lumea, în plus, italiana

este foarte muzicală, trebuie doar să schimbi regiunea pentru a auzi altă muzică, pentru că de la o regiune la alta se schimbă și felul în care se vorbește italiana, cadența cuvintelor...

Fiecare regiune are propriul accent, propriile dialecte, iar acest lucru influențează foarte mult muzicalitatea limbii. Eu însămi vorbesc dialectul localității mele și, de asemenea, italiana standard și constat că sunt foarte asemănătoare, sunt practic aceeași melodie, dar cântată în altă tonalitate, uneori chiar cu un instrument diferit.

În ceea ce mă privește, simt că muzica și italiana sunt ca două surori. În italiană folosim cuvintele pentru a ne exprima, în timp ce în muzică folosim sunetele.

Asociația Italienilor
din România - RO.AS.IT.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

DEPARTAMENTUL PENTRU
RELĂȚII INTERETNICE

DIVERSITATEA
REUNEȘTE
IDENTITĂȚI

Concursul • 10 parlo italiano EU vorbesc italiana •

25 aprilie - 30 octombrie

ediția a VII-a

Concurs de eseuri în limba italiană adresat elevilor de gimnaziu și liceu

Inclus în calendarul oficial al Ministerului Educației și Cercetării

Pentru a accesa regulamentul și formularul de
înscrivere vă rugăm să vizitați site-ul **roasit.ro**

parteneri
media

SIAMO DI NUOVO INSIEME

TVR

Radio
România
Internațional

PIAZZA ROMANA

ECHIPA DE REDACȚIE

Redactori:
Ioana Grosaru

Andi-Gabriel Grosaru
Olivia Simion

Manuel Lupu
Sebastian Simion

secretariat@roasit.ro

+4 0372 772 459

www.piazza-romana.ro